

DUMITRACHE

PLECĂM ÎN
BRAZILIA
CA SĂ
„CUCERIM“
MEXICUL

Foto: Paul ROMOȘAN

LA MULȚI ANI !
1970

SPORT

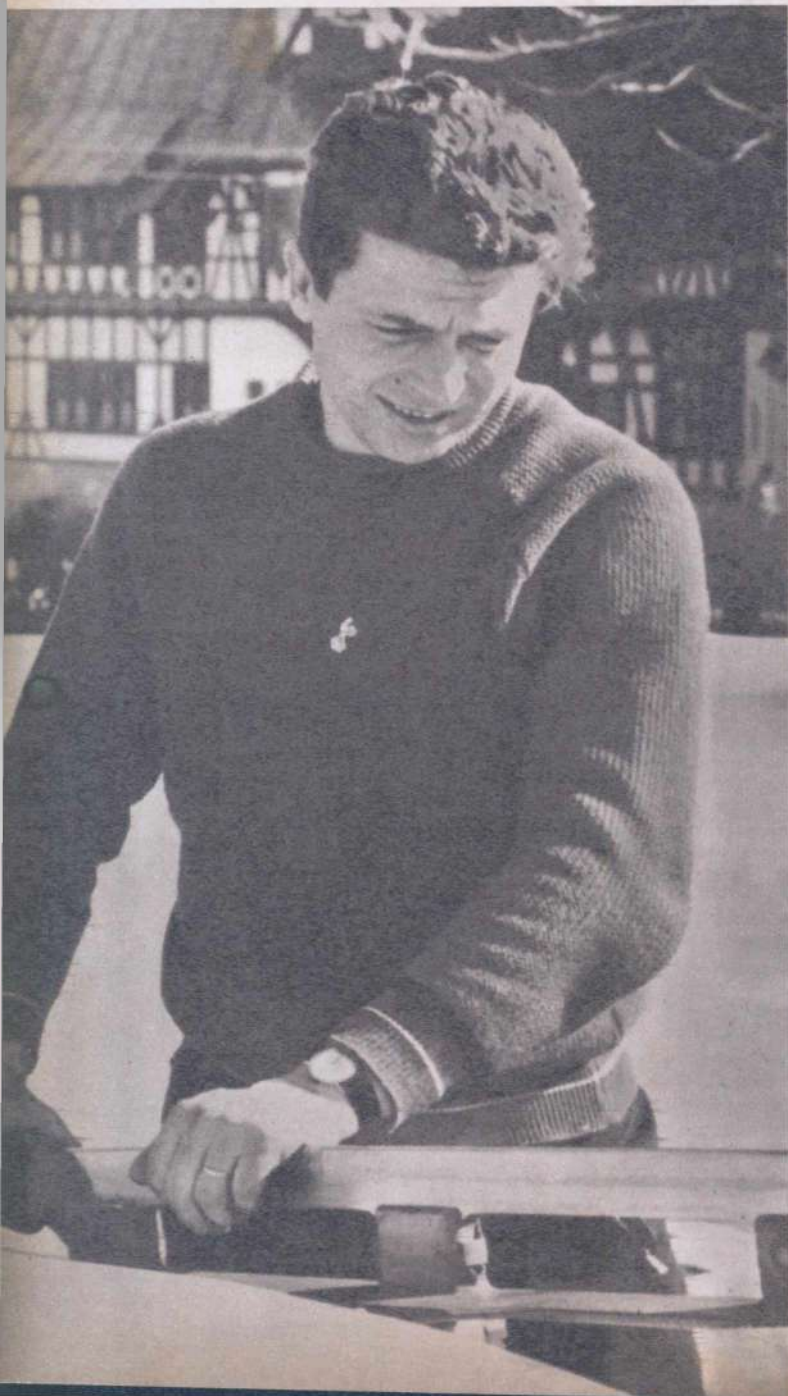
DECEMBRIE 1969

24

Eduard PANA (în prim plan, conducând pucul, în meciul cu R.D. Germană, susținut la ultima ediție a campionatului mondial) este unul dintre atacanții de bază ai naționalei noastre de hochei.

Ce faci cu mina ta... Nici chiar un mare campion, cum este Ion PANȚURU, nu-și poate permite să lase pe altcineva să lustruiască patinele bobului, înainte de concurs.

ION PANȚURU ÎȘI MANIFESTĂ O DORINȚĂ

În aceste zile, când fiecare dintre noi nu mai prididim cu pregătirile pentru întâmpinarea Anului Nou, când bradul și gata împodobit în așteptarea darnicului Moș Gerilă, să nu uităm că, pe pârția de bob de la Cortina d'Ampezzo, Ion Panțuru (et comp.) ne pregătește primele bucurii sportive ale anului 1970. Pentru boberii, în noaptea argintie de sfârșit de an, să închinăm un pahar cu vin și tot pentru ei să stringem pumnii câteva momente urind acestor supercurajoși sportivi mult succes la viitoarele campionate europene.

Bobul, sportul vitezelor amecitoare pe pârțiile de gheață, vijelios cum este, nu va lăsa anul, abia născut, să-și tragă bine sufletul că-l va și introduce în emoțiile disputelor sportive. Și ce emoții... Chiar din a doua zi de viață a lui '70, bolizii de oțel vor prinde să săgeteze pârția de la Cortina, țintind titlul de echipaj campion european, la bob două persoane. Bobul lui Panțuru, laureat în atâtea rinduri cu aur și argint, se află în atenția tuturor și cu atât mai mult în atenția noastră, a românilor, care-i dorim din suflet, și de data aceasta, podoaba unei noi medalii, dacă se poate, cu reflexe... aurii.

Înainte deplasării la Cortina am avut prilejul să stăm de vorbă cu valorosul nostru

pilot de bob, Ion PANȚURU.

— Nu-ți pare rău că pleci din țară tocmai acum, înaintea Anului Nou?

— Nu am de ales. Campionatele europene au fost programate cu începere de la 2 ianuarie. Antrenamentele încep la 27 decembrie; și fără antrenamente, chiar dacă mi s-ar permite, eu unul nu mă încumet să intru în concurs.

— Ce ai dori să ți se împlinească în noul an?

— Să înceapă să se vorbească despre bobul românesc ceva mai mult. Așa cum s-a vorbit până de curând de bobul italian, datorită bunului meu prieten, supercampionul Monti, care în prezent s-a retras din sport.

O dorință firească atunci când ea provine din partea unui om atât de dârz cum este Panțuru. Ca să i se împlinească însă dorința va trebui ca reprezentanții noștri să se comporte la cel mai înalt nivel și aceasta nu numai la Cortina, la europene, dar și în Elveția, la mondialele de bob (24 ianuarie — 1 februarie), ceea ce, trebuie să recunoaștem, nu va fi deloc ușor. Nouă însă, ca și clocim, așa cum am propus, un pahar cu vin pentru îndeplinirea dorinței cuceritoare a lui Panțuru nu ne va fi așa de greu...

SCHIUL - SPORT ÎN ASCENSIUNE

În anul 1970, schiul ni se profilează sub cele mai surzătoare auspicii. Cu promisiuni că, în sfârșit, va începe să se lanseze pe pârția speranțelor către consacrarea pe plan mondial. Un început l-a făcut încă în anul care își scutură ultimele file din calendar. Dan Cristea, un tânăr din Bușteni, de numai 20 de ani, a devenit campion balcanic, și tot el, la un concurs internațional desfășurat în Franța, a ocupat la «combinată» locul VI, iar la slalom special un onorabil loc VIII. Rezultatele, pentru un necunoscutor, ar părea de valoare medie. Pentru un inițiat ele reprezintă însă cele mai bune performanțe românești din toate timpurile, smulse într-o țară alpină, cum este Franța, într-o țară care a scos zeci de schiori de talie mondială.

Ce ne determină să privim în roz, în anul 1970, sirația schiului românesc? În primul rând, anul viitor, baza materială tinde să devină net superioară celei existente. Ne referim la mijloacele mecanice, puse la dispoziția sportivilor, pentru transportul pe pârții, la teleferice, la schilifturi etc., utilaje moderne și absolut necesare pentru dublarea timpului afectat pregătirii sportivilor, fapt care, socotim noi, este de o importanță

capitală. Apoi, ne gândim la cele 15 școli sportive cu secții de schi ai căror elevi și-au îmbogățit simțitor cunoștințele și nu se vor sfîși să le demonstreze în concursurile anului '70; avem în vedere rezultatele, ce nu vor putea fi decit excelente, celor 30 de centre de schi ce vor funcționa în această iarnă în țară; ne mai gândim și la stimulentele celor reprezentați, în rindurile celor mici și tineretului, Campionatul național al copiilor (cu faze județene și finală), Campionatul național al școlilor profesionale, Campionatul național al juniorilor, Concursul școlilor sportive, Olimpiada de iarnă a elevilor (organizată de U.T.C.), «Cupa U.A.S.R. și alte, și alte concursuri deschise tuturor vîrstelor și pentru sportivii tuturor categoriilor de clasificare.

Schiul tinde să devină în România un sport de masă, iar prin sprijinul ce i se acordă la toate nivelele și sub toate aspectele, va înflori — sperăm — așa cum au înflorit atîtea și atîtea alte sporturi. De Anul Nou să închinăm paharul cu vin și pentru succesele pe care le dorim acestei ramuri de sport o luptă să prindă din urmă sporturile lansate pe pârția consacrării ca de pildă: bobul, scrima, tirul, handbalul etc.

CEL MAI GREU EXAMEN AL HOCHEIȘTILOR

Ne simțim datori să le urăm mult succes și hocheiștilor. Se știe că anul 1970 supune hocheiul românesc la două examene severe. Poate cele mai severe la care a fost chemat să răspundă în ultimii ani. Un examen al forței organizatorice (se știe, grupele B și C ale campionatului mondial vor fi organizate de către România) și un altul, al răspunderii în fața propriului public care așteaptă din partea sportivilor noștri o comportare constant bună, și nu oscilatorie,

tivelor Danemarcei, Norvegiei, Iugoslaviei, ca și la victoria formației noastre în «Cupa Dunării», disputată la Budapesta. Privind lucrurile în mod obiectiv însă, și cunoscându-mi bine colegii de echipă, îmi dau seama că formația noastră este departe de a se declara mulțumită de jocul prestat. Dacă nu ne vom concentra atenția pentru o și mai bună pregătire, învingșii de astăzi vor putea foarte ușor să devină

DUL LA 1970

iar în final decepționantă așa cum s-a întâmplat pe parcursul întrecerilor la ultimele trei ediții ale campionatului mondial.

În această privință, hocheiștul fruntaș, Eduard Pană, ne mărturisea, în urmă cu câteva zile: «Niciodată, în presajma vreunui campionat mondial nu am fost atât de îngrijorat ca acum, înaintea ediției pe care o vom găzdui la București. Poate vi se va părea curios, dar la această neliniște a contribuit un fapt care, pentru alții, ar constitui motiv de... liniște, de mai multă încredere în posibilitățile echipei. Mă refer la succesele ușoare raportate chiar de la începutul sezonului competițional internațional în fața reprezenta-

țivilor noștri de mline și aceasta chiar în cadrul jocurilor din campionatul mondial. Or, situația la care mă refer, trebuie să recunoaștem, nu ne va conveni. Până după campionatul mondial, eu, personal, nu mă voi bucura de nici un astfel de succes cucerit în jocuri fără miză. Revelionul îl voi sărbători cu multe rezerve în ceea ce privește victoriile noastre. Transmiteți, vă rog, cititorilor revistei că, fiind conștienți de sarcina grea pe care o vom avea la apropiatul campionat mondial, vom face totul până la sfârșitul lunii februarie, astfel încât comportarea noastră să nu mai decepționeze.

G. ȘTEFĂNESCU

UN PAHAR CU... PEPSI

...il închinăm și Beatricei Huștiu. La cei 13 ani ai ei, a realizat pentru patinajul românesc mai mult decât au făcut-o predecesorii ei, campionii țării, în întreaga istorie a acestui sport. Într-o întâlnire internațională, desfășurată recent în Polonia, în compania unor redevabili sportivi, reprezentanți a opt țări, ea a reușit să se urce pe podium pe onorabilul loc TREI. La mai mare, Beatrice!

Pe Dan CRISTEA, marea speranță a schiului românesc, îl așteptăm să confirme încrederea ce i-o acordăm cu toții.

compendiu sportiv 69

Primul an al celei de a XX-a Olimpiade moderne, cu «sosirea» la München în 1972, își numără ultimele zile. Înaintea căderii cortinei, revista «SPORT» oferă cititorilor săi, pentru «antracul» din noaptea de Revelion, un foto-bilanț rezumat al principalelor succese obținute de sportivii români în confruntările internaționale ale acestui prim act.

Este vorba, în general, de medaliile de aur, argint și bronz cucerite de reprezentanții noștri la campionate mondiale și europene, de incandescența sportului cu balonul rotund și a celui alb.

Și, acum, să dăm cuvîntul fotografiilor...

Iată-l pe Ion Panțuru — boberul de argint al Europei (la Cervinia) și al lumii (la Lake Placid). La bobul de 2 l-a avut coechipier pe Dumitru Foçșeneanu, iar la cel de 4 (performanța de la «europene») nu a fost reeditată și la «mondiale») s-au adăugat Raimond Țancov și Nicolae Neagoe.

1969 a fost anul de aur al boxului românesc în concertul european. La campionatele de la București, la care a fost prezentă toată elita mânușilor continentului, boxerii români au cucerit 4 medalii de aur, prin Constantin Ciucă (foto sus, în stînga, în meciul cu sovieticul Novikov), Aurel Dumitrescu, Calistrat Cuțov, Ion Alexe (foto jos, în finala cu bulgarul Pandov), două medalii de argint, prin Victor Zilberman, Ion Monea, și una de bronz, prin Ion Covaci.

Campionii olimpici Patzaichin și Serghei Valiov au adus anul aduce o nouă medalie de aur în vitrina pagaei române de la «europenele» de la Moscova.

Iată-l pe Mircea Lucescu, căpitanul echipei naționale a României. El și colegii săi, în urma unei admirabile comportări, au asigurat țării noastre dreptul de a figura printre cele 16 finaliste ale campionatului mondial din Mexic '70.

Tenisul de câmp românesc a ajuns anul acesta în vârful piramidei mondiale — finala Cupei Davis. Eroii gloriosului marș au fost Ilie Năstase și Ion Țiriac (la fileu).

La campionatele mondiale de scrimă din Cuba, echipa feminină a României (pe podium) a cucerit titlul de aur, iar, la individual, Ileana Drîmbă — medalia de argint.

La campionatele mondiale de la Mar del Plata, luptătorii noștri de greco-romane au realizat cea mai strălucită pagină a palmaresului lor: două medalii de aur, prin Gheorghe Berceanu (sus) și Simion Popescu (jos), o medalie de argint, prin Cornel Turturea, și o medalie de bronz, prin Nicolae Neguș.

Pe treapta de aur a podiumului «europenilor» de tir — Petre Șandor (armă cu aer comprimat).

Succesele frumoase obținute de sportul românesc în marile confruntări internaționale au făcut să crească în mod simțitor prestigiul peste hotare al sportivilor și antrenorilor din țara noastră. Cluburi și federații sportive din străinătate solicită cluburilor și federațiilor din România serviciile, pe diverse termene, ale unor sportivi și antrenori. Unora dintre aceștia revista «SPORT» le-a luat scurte interviuri telefonice pe tema: «CE FACEȚI ÎN NOUA DUMNEAVOASTRĂ POSTURĂ ȘI CE URAȚI COLEGILOR DIN PATRIE CU OCAZIA ANULUI NOU?»

Sportivii români care activează în TURCIA, FRANȚA, ITALIA R.F. a GERMANIEI, GRECIA și BELGIA urează colegilor din patrie un sincer și călduros

LA MULȚI AMICI!

Urarea lui MIHAI WUSEK

— Cum te simți la La Voulte, «Cardache»? Mihai Wusek îmi răspunde:
— Sunt de aproape cinci luni în Franța. În profesional sint, ca și la Grivița Roșie, electrician. Programul meu este ca și al tuturor celorlalți. În timpul liber fac antrenamente, ies la plimbare cu soția și băiețelul. Duminica — meciul. Cu noii mei colegi de la La Voulte m-am acomodat. De altfel, cițiva din ei îmi sint vechi cunoștințe: frații Guy și Lilian Camberabero, Maurice Lira, Jean-Claude Noble, Jacques Fouroux. De pe vremea cind eram adversari...
— Apropos, cind ai debutat ca internațional?
— În 1960, la București, cind România a învins pentru prima oară Franța, cu 11—5. De atunci am mai susținut încă 35 de partide internaționale, ultima fiind acum, la Tarbes. Adică din cele 36 de meciuri, în 10 am jucat contra Franței.

— Pe ce post joci în echipa La Voulte?
— Pe postul de fundaș. Deocamdată, e vorbă de o improvizatie, de un provizorat. Dar, știți provizoratul...
— Unde îți vei petrece Revelionul?
— Aici, în Franța.
— Ce urezi colegilor din România?
— Am fost legitimat la o singură echipă: Grivița Roșie. Am aflat că fostul meu «XV» din Parcul Copilului, conduce în clasament chiar fără Viorel Moraru, chiar fără Rad Demian — care este inginer și jucător la Tolon, chiar fără mine — ca să mă grozăvesc sa ca să subliniez că echipa fără noi trei nu suferit amputări. Fostilor mei colegi de echipă le urez din tot sufletul să-și mențină înțietate pînă la sfîrșitul campionatului, să depună în vară al 11-lea trofeu în vitrina din Parcul Copilului. Voi fi bucuros s-o admir la reîntoarcerea acasă.

De la stînga la dreapta: debutant M. SAMPÀ (președinte), POUDEVIGNÉ, LEBRAI, GUILLET, D'OLIVIER, André BELLEVISQUE, NOBLE, FOUR, JANSOU, GUY, GREGORIO, SAVINAY, BERTRAND, SINCÈ, COURRIAL, WUZER, Guy CAMBERABERO, CHARROIN, MONTEIL, Lilian CAMBERABERO, VIALAR, DROULACE, M. LEBRAUD (antrenor), PHILIP A. BISTRANU.

LA VOULTE SPORTIF

AMBERT Christian (antrenor), 51-46, La Voulte. PARCOURS: Anua 21, Imp. 22-10-44, Olympe-Gala, 1-10-51, 88-92, Aubert.

Echipa La Voulte. În rîndul de jos, al treilea de la stînga spre dreapta — Wusek.

De pe malul Bosforului

Îl caut pe Nelu Nunweiler prin tot Istanbulul, prin toată Turcia. Dau și nu dau de el. Acum îl văd, acum nu-l mai văd. E peste tot, la... rubricile sportive ale ziarelor. dar niciieri. Se ascunde? Îl caut... telepatic. Îl găsesc...

«Mi-e dragă revista «SPORT». În paginile ei mi-am povestit cariera mea fotbalistică. Tot în paginile ei îmi voi povesti și activitatea de la «Fenerbahce». Și pentru că în ea acesată povestire să fie cît mai lungă, mă cam feresc de admiratori. Chiar dacă e vorba de o băntură răcoritoare sau de o cafea, tot timp pierdut înseamnă. Și mie nu mi-a plăcut niciodată să pierd timpul. Am ridicat un zid înalt de tot în calea înbătărilor premature. Și totuși... Cît de mult mi-am dorit să joc și eu într-un turneu final al campionatului mondial de fotbal. Calificarea României pentru Mexic m-a entuziasmat pur și simplu, m-a făcut să-mi uit vechia mea dărușă și să împrăpșez o altă: aceea de a le dori românilor mei, tinerilor mei confrați, să nu se mulțumească numai cu calificarea, să nu rămîină undeva pe treptele inferioare ale scării mexicane. Este urarea pe care le-o facem — eu și soția — de Anul Nou, prin intermediul revistei «SPORT», cărora îi subscriu și Traian Ionescu, și Jemel, și Dumitru Teodorescu, și Motroc, și Kraus, și Datcu, și Popa, și Octavian Popescu, și Constantin»

...De pe malul Bosforului — urări fotbalului românesc...

Echipa Altai Izmir, antrenată de Dumitru Teodorescu. În picioare, Motroc și Kraus (și treilea și patrulea, de la stînga spre dreapta).

Stimați cititori,

Citiți în următorul număr al revistei noastre concluziile anchetei pe teme: «CARE SÎNT SPORTURILE PE CARE LE DORIȚI REPREZENTATE, CU PRECĂDERE, ÎN PAGINILE REVISTEI NOASTRE?» — «CE DORIȚI SĂ MAI CITIȚI ÎN REVISTA «SPORT» ȘI CE FOTOGRAFII SPORTIVE VĂ INTERESEAZĂ?» — «ALTE SUGESTII».

Deci, ne reîntîlnim... în numărul 1/1970!

ALEXANDRU PENCIU în Italia

Legătura cu orașul italian Rovigo o obțin foarte repede. Atît telefonista de la București, cît și cea din Italia, de la Rovigo, îl cunosc bine pe Alexandru Penciu, căruia, cîndva, un ziarist englez i-a spus «Alexandru cel Mare». Tot atît de repede îmi răspunde și «Sandu».

— La telefon, revista «SPORT». Ce mai faci, dragă Sandule?

— Nici nu-ți inchipui cum m-au primit aici la Rovigo, conducerea clubului Tosimobili, jucătorii ca și amatorii de rugby din oraș. Echipa se află în a doua jumătate a clasamentului ligii A. Merge cam slăbit. Primele cuvinte care mi-au fost adresate: «Imediat la treaba, signor Penciu. Echipa Tosimobili are nevoie de un antrenor, ca de oxigen. Și, poate, dacă mai aveți resurse, postul de fundaș vă stă la dispoziție!»

— Și...
— ...Am trecut la treabă. Elevii mei au un bagaj modest de cunoștințe. Nu-mi va veni prea greu, cu atît mai mult cu cît în cei aproape doi ani, după retragerea mea din activitatea de competitor, m-am ocupat de pregătirea copiilor și juniorilor...

— Și...
— ...În ziua de 7 decembrie, în meciul cu Frascati, am intrat pe teren, purtînd

La telefon VIRGIL HNAT

— Fotografia pe care ne-ai trimis-o este făcută la un Institut pedagogic din Essen. Or, după cîte știm, activezi ca antrenor și jucător la «T.U.S.» Rheinhessen...

— Ca să fac o glomă... Pentru că mai am timp la dispoziție, predau ore și în afara echipei, în o școală generală, la Institutul pedagogic. Rheinhessen e a-prosop de Essen. În raidurile mele îmi iau și fetița. În regiunea de nord a R.F. a Germaniei Anca e considerată mascota handbalului. Cînd joc o văd în tribună, printre spectatori, agîndu-și mișușele, să ne încurajeze la joc.

— Unde îți vei petrece Revelionul?
— S-ar putea ca la București. În orice caz, la anul intenționez să revin la ultima mea echipă din țară, la «Univerlitate» București, dar... ca antrenor.

— Urări?
— Voi ține pumnii strîniși pentru handbalul românesc la campionatul mondial din Franța. Cine știe, poate va cuceri al treilea trofeu!

Revedere la Hamburg

— Am nevoie și de un învînescul
— Ți-l dau eu, — îmi răspunde colagul meu, fotoreporterul Paul Romoșan. — M-am revîzut cu el la Hamburg. În vară, cînd am participat la o regată internațională de iahting. Ne-am repezit unul spre celălalt, ca-ntr-o luptă de cocoși...
— Era la mijloc vreun lîtigiu!
— Da' de undă! Ne-am îmbrățișat. Ne leagă o veche prietenie...

«Și mai amîntești, Paule! Eram elev la liceul Kretzulescu. Tu m-ai acras ap're handbal. Acum vreo 16-17 ani. Mi-ai fost o urzitoare bună: după alți cîțiva ani am devenit campion mondial, iar acum sînc antrenor și jucător la «Phönix» din Essen. Numai la handbalul în 7. Hnat e mai grozav. «T.U.S.» Rheinhessen, unde-ți antrenor și jucător, a promovat la «11» în liga A. Ne-am înclînit ca adversari anul trecut, în turneul de calificare pentru liga A la «7». Am pierdut amîndoi. Dar nu mă fat. Voi asalta liga A și în 1970. Știi, mai am de stat aici încă un an. Deocîndat nu-mi dau seama dacă Revelionul îl voi face la Essen sau la București. Indiferent unde mă voi afla în cea mai frumoasă noapte, voi toasta însă pentru foștii mei colegi de club, dinamoviștii, pentru reafirmarea handbalului românesc la campionatul mondial de la Paris, din februarie. Am auzit că ai devenit și tu profesor de educație fizică. Sîntem colegi. Antrenaxiți»

— Și ce i-ai răspuns, Paule? Probabil așa: «Antrenez, dar mai mult prin fotografi. Elevii cînd văd în revista noastră «SPORT» o fotografie cu un ploșon extraordinar nu mai au astîmpăr plîă nu-l reușesc și el. Și din masa acestora, dragă Petre, nu crazi că-ți vei găsi destul urmași?»

— Lasă, te rog, glumele! Mi-au displăcut oamenii care se umflă în peoa. A fost o intîmplare că în 1953 am scos din... sacul de la «Kretzulescu»... tozul cel mai mare!

Al doilea titlu — RAPIDULUI!

La celălalt capăt al firului — Aachen, iar la receptor — fostul idol al giuleștenilor: ION IONESCU...

«...Duminică avem ultima etapă a turului... La 3 ianuarie — etapă de Cupă... La 11 ianuarie — reluarea campionatului... Așadar, nu am posibilitatea să-mi petrec Revelionul la București. La ambasada României de la Köln, în cadrul unei recepții, soția mea și cu mine vom toasta din inimă pentru RAPID, îi vom urza să cîștige campionatul pentru a doua oară. Echipa Alemannia Aachen, la care activez în prezent, trece printr-o pasă proastă: este penultima în clasament. În schimb, m-am bucurat aflînd că giuleștenii mei au terminat turul pe primul loc... Le urez rapidiștilor și tuturor colegilor mei din România numai jocuri de calitate, ritm susținut, pe care să-l păstreze și să-l etaleze la campionatul mondial din Mexic... Prin revista «SPORT», încă o dată, colegilor mei din țară — calitate, dar și multă-mulță sănătate! La mulți ani, prieteni!»

În fotografie, Ion IONESCU (în tricou de culoare închisă).

Din ATENA, ROMA și BRUXELLES urări de noi succese

Trei români, cu un strălucit palmares național și internațional, activează ca antrenori în străinătate...

— Aici ȘTEFAN ROMAN. Vă transmit din Atena, unde sînt antrenor federal de volei, vouă, colegilor români, multe succese în 1970. Succese care să însemne trepte spre o nouă și frumoasă afirmare la Jocurile Olimpice de la München!

— Vi se adresează, dragi sportivi români, prin paginile revistei «SPORT», antrenorul federal de caiac GHEORGHE COJOCARU (în fotografia din stînga). Mă aflu aici, la Roma, cu excelența carte de vizită a padelei românești. Fiecare din elevii mei știe că în România unul din discipolii pe care i-am avut se numește Aurel Vernescu. Și fiecare calacist italian visează să devină un Vernescu al Italiei. La mulți ani, lubiții mei prieteni din patrie!

— Din Bruxelles vă vorbește HORĂȚIU NICOLAU (imaginea din dreapta). Sînt antrenorul federal de volei al Belgiei. Vă urez, dragi voleibaliști români, repetarea succeselor care ne-au consacrat pe plan european și mondial pe noi, «bătrînii» de azi. La mulți ani!

tricoul cu nr. 15 al echipei Tosimobili Rovigo. Rezultatul: 0-0. La următoarele jocuri sper să mă... reeditez, adică să mă intercalez în linia de treisferturi, să-mi reglez ritmul la loviturile de picior așezate.

— Revelionul?
— În Italia sau în Spania, unde este proiectat un turneu, campionatul întrerupîndu-se la 21 decembrie. Regret foarte mult că nu am avut posibilitatea să asist la meciul de la Tarbes.

— Urări?
— Foștilor mei colegi de la Steaua, tuturor prietenilor mei de acasă le transmit — prin amabilitatea revistei «SPORT» — cît mai multe succese în 1970!

4

BĂIEȚI DE AUR

În acest număr de sfârșit de an, invitații rubricii noastre de box sînt cei patru campioni europeni, CIUCĂ, DUMITRESCU, CUȚOV și ALEXE. Acum, cînd anul competițional 1969 a luat sfârșit, reporterul a fost curios să afle, printre altele, proiectele de viitor ale acestui careu de aur. Eliberați de grijile partidelor oficiale, campionii europeni au primit «provocarea» cu zîmbetul pe buze și au acceptat să facă cîteva... reprize în compania noastră.

CONSTANTIN CIUCĂ

„Nu am să uit gestul lui Mircea Dobrescu

În ciuda faptului că e oltean, Ciucă are ceva din cumpătarea ardeleanului. Mai ales la vorbă. Te ascultă cu răbdare, oricît i-ai vorbi. Răspunsurile lui sînt scurte și bine cîntărite. Cum se spune, îi place mai mult să cumpere decît să vîndă.

— Ce dorință ai pentru noul an?
— Sînt mai multe. Dacă e vorba de sport, îmi doresc un an tot atît de bun ca 1969. Doresc, de asemenea, să reușesc la examenele pentru care mă pregătesc...

— O spui ca să o aște și profesorii?
— Nu. Îmi place să lupt în viață tot atît de cîștit ca și pe ring. Acolo nu există indulgență. Ai valoare, cîștigi. Nu...

— La ce te gîndești cînd pierzi un meci?
— La aceleași lucruri ca și atunci cînd cîștig. În primul rînd la spectatorii din tribune. În timpul luptei sînt aliații mei cei mai puternici. De multe ori am învins datorită lor. Nu vreau să-i am adversari.

— Soția vine să te vadă boxînd?
— Întotdeauna. Cred că e convinsă că antrenorii mei Ion Chiriac și Marcu Spacov n-au glumit cînd i-au spus că este un manager excelent...

— Care sînt cele mai frumoase amintiri din cariera ta sportivă?
— Cea mai veche împlineste în iarna aceasta opt

ani. Mă refer la seara aceea cînd, la Floreasca, Mircea Dobrescu mi-a dat mînușile lui de campion, urîndu-mi succes. Nu am să uit gestul lui Mircea Dobrescu. Mi-a făcut loc printre campionii țării. De multe ori m-am gîndit că nu aș fi putut lupta împotriva lui. A fost idolul meu... A doua amintire frumoasă este cea din seara de 8 iunie 1969, cînd am cucerit titlul de campion al Europei.

— Ai fost singurul dintre campioni care a plîns...
— Cum să nu plîng? Am muncit și am așteptat șapte ani clipa aceea. Am urcat pe podium la «euro-penele» din 1963, 1965 și 1967, fie pe treapta de bronz fie pe cea de argint, tot cu lacrimile în ochi. Acum însă, am plîns de fericire...

— Te gîndești să-ți aperi titlul în 1971?
— Depinde. În 1971 voi avea 30 de ani. Dacă voi întîlni un rival tînăr și puternic voi proceda și eu ca Mircea Dobrescu. Cînd te-ai obișnuit cu titlul de campion, cuvîntul evices e ca o jignire.

— Unde petreci Revelionul?
— Îmi pare rău, dar nu vă pot răspunde. Împreună cu soția dorim să facem o surpriză cuiva...

— Petrecere frumoasă!

P.H

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

Mai tîrziu, tentat de promisiunile pe care i le-a făcut conducătorul unei trupe de circ, Primo Carnera a plecat din Le Mans ca... luptător. Din oraș în oraș, colindînd aproape toată Franța, Carnera lupta în arenă în meciuri aranjate sau ridica greutăți. Trăia, ca și ceilalți «campioni mondiali de lupte» sau «regi ai boxului», care alcătuiseră trupa, de azi pe mîine. Cînd încasărilor erau bune, mîncau pe săturate, cînd nu, rîbdau.

Așa su mai trecut patru ani. Într-o zi, extenuat, Carnera s-a prăbușit în arenă. L-au dus la spital. Cînd s-a trezit din leșia, i-a suzit spumînd pe unul dintre medici: «Nu are nimic. E este doar foame...» A rămas două săptămîni în spital. Cînd a ieșit, trupa luptătorilor plecase. A pornit pe urmele lor, dar nu i-a mai găsit...

XXVIII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey și Carpenter. Am continuat, apoi, cu gigantul Primo Carnera și am văzut cum a ajuns tînărul italian în Franța, să-și găsească de lucru.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVIII)

Obosit, flămînd și zdrențîros, Primo Carnera mergea fără nici o țintă pe străzile din Arcachon. Dacă ar avea bani s-ar întoarce acasă, în Italia, la Sequals. Trecuseră șapte ani de cînd plecase din satul său și nu realizase nimic din ceea ce visase. Nu avea casă, nu avea servicii și foame îl chinuise îngrozitor.

— Hei, băiete. N-ai vrea să cîștigi niște bani? — auzi un glas lîngă el.

— Ba da, domnule. Aveți ceva de cîră?

— Nu. Dar mă gîndesc că un uriaș ca dumneata ar putea deveni un foarte bun boxer... Te-aș putea prezenta unui manager...

— Să devin boxer? — întrebă Carnera și gîndul îi zbură cu ani în urmă, cînd jurase să nu mai urce în ring.

— De ce nu? Ai putea cîștiga bani mulți...

— Ce să faci? Avea oare de ales? Era prea obosit și îi era prea foame ca să poată refuza.

— Bine, domnule, primesc...

— Bravo! Cum te cheamă?

— Primo Carnera.

— Pe mine, Paul Journée.

PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE

Paul Journée s-a grăbit să-și anunțe «descoperirea» fostului său manager, Leon Sée... am întîlnit din întîmplare, pe stradă, la Arcachon, un om de o forță remarcabilă — scria Journée — un gigant măsurînd peste doi metri și cîntărind în jur de 120 kg... L-am găsit fără resurse, într-o mizerie neagră... Voi fi fericit să veniți imediat la Arcachon pentru a vă da seama de calitățile acestui fenomen...

Într-una din primele zile ale lunii iulie 1928. Léon Sée venea de la Paris la Arcachon să vadă «fenomenul».

În cartea sa, «Le mystère Carnera», Leon Sée povestește întîlnirea cu Primo. Impresia pe care i-a făcut-o uriașul a fost cît se poate de proastă. Paul Journée i-a prezentat un colos în zdrențe, care se mișca greoi tirîndu-și picioarele pe caldarîm. Leon Sée a fost revoltat:

— Pentru mastodontul ăsta m-ai făcut să vin la Arcachon? Cum crezi că voi putea face un boxer dintr-un asemenea elefant?

CALISTRAT CUȚOV

„Cel mai frumos meci din cariera mea nu s-a disputat încă”

- Cine a fost cel mai puternic adversar întâlnit până acum?
- Iugoslavul Vujić, la «europene». A scos sufletul din mine...
- Dar campionul olimpic din Mexic, americanul Ronnie Harris?
- Mecul acela din sferturile olimpice a fost o... jucărie și pentru mine și pentru ei. Amîndoi eram atleți de oboșiți, înclt nici nu ne-am prea lovit. Harris m-a păcălit, nu m-a bătut în adevăratul înțeles al cuvîntului. Cu Vujić, însă, a fost treabă serioasă...
- Cui datorezi succesele obținute în sport?
- Maestrului Gheorghe Bobinaru de la Brăila și maestrului Titi Dumitrescu de la Dinamo București.
- Părinții te-au lăsat să faci box?
- Nu. Am primit destule bătaii pentru pasiunea asta. Pot spune că primele... eschive le-am făcut ca să scap de palmele mamei. Ca să nu mai amintesc de cursele tatii...
- Acum vin să te vadă boxind?
- Nu. Sînt consecvenți. Încearcă să-l oprească de la box pe fratele meu mai mic, Simion. Și el, ca și mine cu ani în urmă, își petrece timpul liber în sala de antrenament a maestrului Bobinaru.
- Știu că îți place foarte mult să joci fotbal. Crezi că este un sport mai greu decît boxul?
- Și da, și nu. Pe ring e greu de tot. Dacă ești oboșit n-ai cui să-l pasezi... mînușile. Ești singur. La fotbal ai o echipă întreagă care luptă alături de tine. Dar și cînd îți face Dobria vreo doză, trei chestii... Jos pălăria!
- Cum îți petreci timpul acum, în vacanță?
- Care vacanță? Mai toți din lot stăm cu nasul în carte. Tocim pentru examen.
- Cele mai frumoase amintiri?
- Bronzul din Mexic și aurul de la «europene».
- Cel mai frumos meci din carieră?
- Cel mai frumos meci din cariera mea nu s-a disputat încă. Poate în 1972, la Munchen...
- Ce dorințe ai pentru anul '73?
- Nu știu cum se va întîmpla cîă în săptămîna asta, cînd mă pregătesc pentru Revellion, se găsește mereu cineva care să-mi amintesc de examen...
- Atunci, mult succes la... Revellion!
- Mulțumesc, la fel.

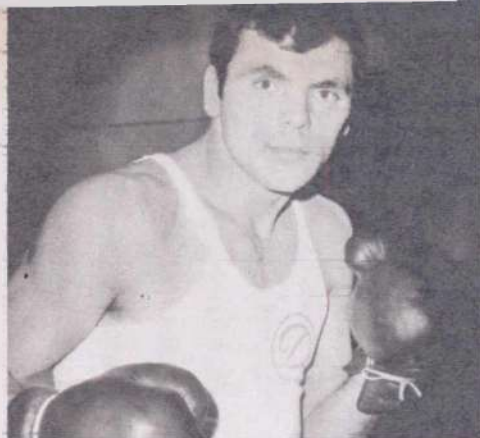

AUREL DUMITRESCU

„Nu-mi scapă titlul în 1970!”

- Ce ți-a adus 1969, Aurele!
- Trei bucurii: titlul național, titlul european, și pe ala micu', pe Laurențiu...
- Să-ți trăiască, Aurele! Cît va avea la Revellion?
- S luni! O!, de la-a; vedea mare!
- Da, Aurele, dar voi fi și tu mai... bătrîn.
- Mai bătrîn, numai să pot dormi și eu ca lumea! De 152 de nopți mă chinuiesc. Cîteodată îmi vine... să-l provoc la box...
- Ca pe maestrul Lucian!
- Nu-mi amintiri de asta. A fost o... «figură de stil» care m-a durut. L-am iubit dintotdeauna pe nea Lucică și-l iubesc și-acum. E mare! E adevărat că l-am supărat rău într-o zi, dar din cauza eadunccului său de la colț, care mă scoate din sărite. Nu numai pe mine...
- Zici lumea că după «europene» te-ai cam muțat, Aurele!
- Da și nu! Dar la noua sală, la «Scaua», a trebuit să mă acomodez. La început parcă nici esacula nu era sac. Ce vrei? Casă nouă!...
- Cu maestrul Chiriac cum merge?
- A fost elevul lui nea Lucică...
- Și te-ai acomodat?
- Din ce în ce. Mai am să mă învăț cu maestrul Popa la «colț», cînd e cazul...
- Cel mai greu adversar în '69?
- Dowling, irlandezul. E drept, a avut aliat... fumul din sală. Am oroare de orice fel de fum. Din țară, Nadalcea. Vai, cum dă cu capul!...
- Cel mai simpatizat adversar?
- Cosentino, francezul. Un boxer și un băiat minunat.
- Ce-ți propui pentru 1970?
- Nu-mi scapă titlul național, chiar dacă se spune că...
- În rest?
- Anul viitor e sîrac în competiții internaționale. Dar «amicalele» vă vor arăta un Aurel Dumitrescu damn de ticlurile cucerite în '69. Încep o nouă etapă de muncă, pe loșinate!
- Succes, Aurele!

M.C.

ION ALEXE

„Nu latina m-a adus la box ci boxul la latină”

- L-am vizitat pe Ion Alexe acasă, pe bulevardul Dacia. Mi-a deschis soția zîmbind: «Poftiți... campionul învață».
- Am un sfrîșit de an tare aturisit — îmi explică Alexe arătîndu-mi vrafal de cărți și calete. Mai greu ca la «europene». Am făcut multe absențe cu turneul ăsta peste hotare și acum trebuie să recuperez. Avem de dat și teze...
- Toată lumea știe că primul tău antrenor a fost profesorul de latină Marinescu din Cîmpina. Ți-a plăcut atît de mult latina înclt...?
- Nu latina m-a adus la box, ci boxul la latină. Aveam cîțiva colegi de clasă, printre care și atletul Aurel Popescu, de la Rapid, care pe vremea aceea făceau box. Într-o zi m-au dus și pe mine la un antrenament. Mi-a plăcut atît de mult, înclt am uitat prima dragoste sportivă, atletismul. Așa am ajuns... campion european de box.
- Care a fost pentru tine cel mai frumos eveniment al anului?
- Mi-e tare greu să aleg. Anul acesta am cîștigat titlul european și tot anul acesta m-am căsătorit. Notați-le pe amîndouă.
- Părinții te-au văzut luptînd la «europene»?
- Numai tata. Mama a fost întotdeauna împotriva boxului. Nu a venit nici o dată să mă vadă pe ring. Nu știu cine i-a spus că ori victorios, ori învins, tot bătut ești după meci.
- Probabil că soția este nelipsită de la galele de box...
- Mimi? Deși a făcut și ea sport (a fost canotoare la Clubul Sportiv Școlar), s-a dat de partea mamei. Vine foarte rar la gale.
- Ce îți dorești pentru 1970?
- În privința titlului de campion național sînt foarte optimist. Nu-mi fac mari griji. Mă pregătesc și, sincer să fiu, nu vād cine mi-ar putea lua titlul. Am însă o mulțime de dorințe care se numesc... fizică, istorie, matematici, geografie... Înțelegeți, nu?
- Ți dorim pentru toate mult succes și un Revellion foarte vesel.
- Vă mulțumesc.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVIII)

- Să-l vedeți dezbrăcat — a ripostat Journéc. Vă veți schimba părerea.
- Într-adevăr, numai în chilozi, Carnera a făcut o impresie deosebită. Mușchii săi ascundeau o forță extraordinară.
- Nu arată rău — spuse Léon Séc. Totuși, nu am nevoie de el. Mi-ar trebui prea mult timp pentru a face din el un adevărat boxer. E greoi, lent, bărbla lui îmi pare slabă...
- Auzind acestea, Carnera, care pînă atunci nu scosese nici un cuvînt, îndrăzni:
- Vă rog, domnule, puneți-mă la încercare. Sînt sigur că veți fi mulțumit de mine... Sînt curajos... voi învăța. Dacă voi avea ce să măntac, voi deveni o forță formidabilă...
- Ultimul argument l-a impresionat pe cunoscutul manager: «Dacă voi avea ce să măntac...»
- Așa a ajuns Primo Carnera printre boxerii lui Léon Séc, în tabăra de antrenament de la Saint Germain en Laye, în apropiere de Paris. Acolo a fost predat antrenorului Maurice Eudeline, care trebuia să-l învețe pe Carnera să stea în gardă, să știe să se apere și să atace.
- Eliberat de grija procurării hranei, Primo făcea progrese vizibile în timp scurt, uimindu-l pe Maurice Eudeline.

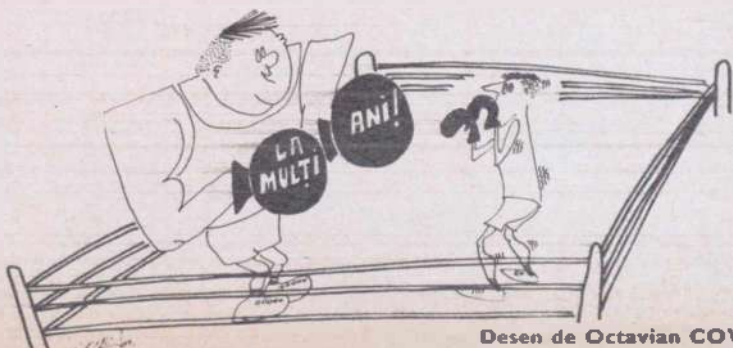
UPERCUTUL FATAL

- În mai puțin timp decît se aștepta Léon Séc, Carnera era pregătit să urce în ring. Bineînțeles că nu a fost greu de găsit un adversar pentru el. Organizatorul parizian Jeff Dickson a acceptat imediat să perfecteze un meci pentru uriașul care se antrena la Saint Germain.
- Este un om extraordinar pentru rețetă. Îi dau 1000 de franci pentru un meci contra lui Léon Séc. Și nu e puțin. Nu-mi amintesc un alt începător care să fi primit atîta bani la primul meci.
- În seara zilei de 12 septembrie 1928, sala Wagram din Paris era arhiplină. Ziarele își făcuseră datoria. Gigantul Primo Carnera boxa pentru prima dată în fața parizienilor.
- Primo a urcat curajos în ring și cînd lupta a început el a fost cel care a atacat primul. Dar loviturile sale nu-și atingeau ținta, declanșînd hohote de ris în tribune. Hazul era întreprinut și de felul său caraghios de a se deplasa în ring.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVIII)

- Sărea greoi cînd într-o parte, cînd în cealaltă, făcînd ringul să se cutremure. Hohotele de ris din tribune și cîteva directe recepționate în plină figură l-au enervat la culme pe Carnera. Cînd a început cea de a doua repriză, Sécilo a pornit la atac crezînd că are în față o victimă sigură. Dar a întîlnit un gigant furios care a ripostat cu un năprasnic upercut de dreapta. Lovitura l-a săltat pe Sécilo de pe podea, zvrîlindu-l ca pe un sac într-un colț, de unde nu s-a mai sculat nici după ce arbitrul numărase pînă la faiducul zece. În sală s-a făcut liniște, apoi un tunet de aplauze a răspîlțit prima victorie a uriașului.
- La ieșire, cîteva sute de spectatori îl așteptau pe Primo Carnera. Cînd a apărut, l-au aclamat ca pe un mare campion. A doua zi, ziarele publicau reportaje mari în care era povestită cu lux de amănunte prima aventură pugilistică a uriașului.
- Organizatorul Jeff Dickson a propus imediat un nou meci, care urma să aibă loc peste 13 zile. Carnera trebuia să-l întîlnească pe Joe Thomas pentru o bursă de 3000 de franci.
- Partida a avut loc tot în sala Wagram. De data aceasta încasările au depășit toate așteptările. Cîteva sute de persoane n-au mai găsit bilete.

(Va urma)

Desen de Octavian COVACI

Monitorul Nicu Constantin, fundașul central al echipei de fotbal «Electroputere».

Mihai Goanță, fost campion național la semișoară (1967) alături de C. Filipescu, bobinator și... «elev» al maestrului, la aceeași categorie.

«Tripleta de aur», dată Universității Craiova.

Antrenorul G. Duduleanu, «descoperitorul» lui N. Giju, urmărind antrenamentul lui I. Sănătescu și Sever Șchiopu, alte două «speranțe» ale boxului craiovean.

Antrenament la lupte, în sala de unde s-a ridicat Gh. Berceanu.

Echipe de rugby a uzinei. Va activa oare în A. anul viitor? I-o dorim din toată inima

PRODUȚIA.. SPORTIVĂ A UZINEI

În ciuda anilor numărați în limita a două decenii, uzinele Electroputere din orașul băniei au o faimă mondială, produsele lor concurând cu succes pe cele ale unor firme care vor fi, curând, centenare. Dar nu despre produsele tehnice ale uzinelor craiovene intenționăm să vorbim cititorilor noștri, ci despre sport, un element care aici, la Electroputere, se simte la el acasă.

«Firma sportivă» a uzinelor este, de pe acum, prodigioasă: printre... «produsele» clubului sportiv «Electroputere» se numără un campion mondial la lupte — Gheorghe Berceanu — un fost campion european la box — Nicolae Giju — care și-a făcut ani de ucenicie în... box tot aici și Gheorghe Păunescu, campion balcanic absolut la gimnastică. Și tot încre «produsele» uzinelor trebuie să cităm «tripleta» pe care clubul Electroputere a dat-o Universității Craiova: fundașii Julian Popa — Victor Niculescu și extremul stînga Ion Dașcu.

Dar cele nouă secții ale clubului au și alte «produse», de valoare națională: pe luptătorii Ion Stoica, Constantin Bușoi (locul 4 la «mondialele» de la București și locul 5 la J.O. de la Ciudad de Mexico) și Eugen Negrea, campion republican de juniori; pe Mihai Goanță, fost campion republican, câștigător al recentului turneu «Mănușa de aur» din Iugoslavia; pe spadasiului Alexandru Mironov — vicecampion republican la seniori — și Adrian Cărămădă — campion republican la juniori; pe Octavian Creșu — titular în lotul A la volei...

Nu putem încheia lista noastră fără a aminti de echipa de rugby a uzinelor, care ocupă primul loc în divizia B — cu câteva puncte avans față de Precizia Săcele, a doua clasată — și emite pretenții justificate pentru promovarea în prima divizie. Și nici nu putem omite echipa de fotbal, care este mai norocoasă în deplasare decît acasă. (Din 11 puncte, a obținut doar 4 pe teren propriu. Și să mai zică cineva că oltenii sînt imbatabili în fieful lor!)

Firma sportivă a uzinelor este onorată și de existența unor întîlniri internaționale care au intrat în tradiție: întîlniri anuale cu Chemie Halle (R.D.G.) la box, cu Partizan Belgrad, la scrimă, și altele.

Am spune însă prea puțin despre sportul din marile uzine craiovene dacă ne-am rezuma doar la cele de mai sus. Un club nu trăiește numai prin «virfurii». Numărul celor care practică sportul oferă coeficientul pentru o analiză temeinică privind aderența sportului în masă. Or, în privința aceasta, producția uzinelor Electroputere se menține la indici ridicați. La «Crosul Tineretului» participă, de regulă, peste 600 de concurenți, iar campionatele interne ale uzinelor, desfășurate pe 7 ramuri de sport, angajează anual peste 40% din numărul salariaților. Din primăvară pînă în toamnă: «cei de la Electroputere» organizează duminici sportive în binecunoscutul «Parc al poporului» sau în pădurea de la Bucovăț, întrecerile la box, judo, gimnastică, lupte și atletism, polarizînd atenția întregului oraș al băniei. Campionatele de casă la fotbal sînt disputate de 10 echipe. Ca să nu mai vorbim de campionatele pe fabrici! Numai la fabrica de transformatoare există un campionat propriu, în care își dispută întîietatea 7 formații.

Sportul a intrat, așadar, în viața de toate zilele: marilor uzine craiovene. Și, cu riscul de a spune ceva: îndeobște cunoscut, pentru masa miilor de salariați de la Electroputere, asta înseamnă o opțiune pentru sănătate și vigoare, opțiune pe care craiovenii o fac conștienți fiind că «producția» sportivă a uzinelor lor este un rezultat firesc al participării masive la sport.

Sever NORAN

LA CRAIOVA

Omul cu o mie și una de... preocupări

Obiectivul nostru fotografic a încercat să surprindă câteva aspecte din activitatea unui președinte de consiliu județean pentru educație fizică și sport, într-o zi de lucru. Și, pentru a porni la drum cum se cuvine, am ales ziua de luni, început de săptămână. «Erou» al reportajului nostru este tovarășul Augustin BRINDUSE, președintele C.J.E.F.S.-Dolj, județ în plină afirmare pe plan sportiv...

Întimplarea a făcut ca această zi să înceapă cu un telefon prin care președintele era convocat, a doua zi, la consiliul popular județean unde, împreună cu reprezentanții sindicatelor, U.T.C.-ului și ai altor foruri, urma să se discute planul activităților sportive în județ pe timpul iernii. O scurtă ședință (foto 1) cu colaboratorii săi — necesară la început de săptămână — și iată-l pe președintele Brinduse la drum. Un prim popas: Clubul «Electroputere». O vizită planificată de mult și cu obiective precise: pregătirea echipei de fotbal (care începe să nu mai aibă... suflu și coboară spre coada clasamentului în B), ale echipei de volei și rugbi (ambele pretinzându-se la promovare în divizia A) și o vizită la noul teren de sport al uzinei. O discuție cu sportivii aflați la locul de muncă — în cazul nostru, cu boxerul Sever Șchiopu (foto 2), participant la turneul final al campionatului național pe 1969 — încheie vizita.

La ora zece președintele se află la clubul Universitatea, unde fotbalistii ascultă explicațiile antrenorului Ștefan Coidum, pentru meciul cu Steaua. După ce și-a expus, cu toată seriozitatea, punctul de vedere, președintele și-a reamintit că e un «microbist» inveterat și, în pauză (foto 3), gustă o giură cu componentii «naționali» Oleniei.

În drum spre sediul consiliului județean trece pe la sala Dinamo — pe care unii vor să o transforme în sală de dans (!!) — și sub privirile zecilor de tineri aflați la antrenament (foto 4), schimbă câteva mingi cu robotul de tenis de masă. («Desigur, mai multă suplețe nu i-ar strica șefului sportului județean»... își zice în gând asistentii).

Urmează eterna problemă care-l... chină aproape zilnic: baza sportivă. Abia ajuns la sediu, trebuie să dea o fugă la bazinul de înot care a costat câteva sute de mii de lei pentru instalația de apă caldă, dar... nu funcționează deoarece mai lipsesc câteva sute de lei pentru a se plăti un... fochist. Sînt interesante planurile expuse (foto 5) de directorul Complexului sportiv Craiova, pentru acoperirea bazinului, dar deocamdată să-l vedem funcționînd așa cum este.

Revenind la sediu, președintele semnează tot felul de hîrtii — (printre care peste 100 de invitații la meciul de fotbal!) — discută cu șeful comisiei construcții planul de amenajare a unui hangar pentru aeroclub, pregătește deplasarea de a doua zi la cîteva comune din județ care concură pentru cea mai bună bază sportivă școlară și, în sfîrșit, la cineclubul consiliului județean, vizionează un film al ultimei duminici culturale-sportive desfășurată pe hipodromul orașului (foto 6).

Urmează o... vizită meteorică la o asociație sportivă sîtească din apropierea Craiovei — unde înmînează o cupă — apoi ia parte la inaugurarea noiiopicării. Și minutele trec. Trec cu o repeziune uimitoare. Reîntors la sediu, face o vizită de cîteva minute radio-clubului, aflat în aceeași curte. S-a întunecat. E aproape ora 5 după-amiază. Obosit, se îndreaptă spre casă. Aici, cîteva minute de relaxare în «muzeul sportului», organizat de cei doi copii ai săi, sînt binevenite (foto 7).

A fost o zi plină, ca multe altele...

RADU DUMITRU — Galați. Diferența dintre vîrstele fotbalistilor Vasile Ghergheli și Ion Pîrcălab e arît de mică, încît nu trebuia să vă certați cu prietenul dumneavoastră. Cei doi sportivi sînt născuți în același an, 1941, primul la 28 octombrie, iar al doilea la 5 noiembrie. Toată discuția a fost deci pentru... o săptămînă.

SANDU TEODORESCU — Timișoara. De cînd joacă handbal Cornel Oțelea? În această iarnă se împlinesc 13 ani de cînd Oțelea a făcut cunoștință cu mingea de handbal. Primul său antrenor a fost Eugen Trofim, unul dintre actualii conducători ai reprezentativei noastre. A jucat handbal numai la Steaua. Ce știți dumneavoastră despre activitatea lui Oțelea la «Tinărul Dinamovist» nu se poate referi decît la perioada 1953—56 cînd, intr-adevăr, Cornel s-a numărat printre juniorii dinamoviști, dar nu la handbal, ci la... volei.

PETRE VĂLEANU — Oradea. Fără îndoială că este vorba de o coincidență de nume. Laszlo Papp, medaliat cu argint la lupte, categoria mijlocie, la J.O. din 1928, nu este una și aceeași persoană cu Laszlo Papp, campion olimpic din 1948, 1952 și 1956 la box. Dacă nu ne credeți, vă dăm un... amănunt: în 1928, boxerul Laszlo Papp era în vîrstă de... 2 ani.

ION ARGHIR — Satu Mare. Cursa de 200 m plat bărbați a fost introdusă în programul Jocurilor Olimpice la ediția din 1900, la Paris. Dar primul atlet european învingător în această probă va urca pe podium abia după 60 de ani. Este vorba de italianul Livio Berruti, campion olimpic în 1960, la Roma. Pînă la el, victoriile în această cursă au fost obținute de către atleții americani (10) și canadieni (2).

FLORIN IONAȘCU — Timișoara. Echipa Ripensia din orașul dumneavoastră are o tradiție foarte frumoasă în fotbalul românesc: în 1933, 1935, 1936 și 1938 Ripensia Timișoara a cîștigat titlul de campioană a țării. Sperăm, alături de dumneavoastră, că tinerii ripensiști de azi vor onora cu o comportare cît mai bună succesele înaintașilor.

STAN BRĂILOIU — Tirgoviște. Celebra sportivă cehoslovacă Vera Ceaslavska s-a născut la 3 mai 1942, la Praga. La Jocurile Olimpice din 1964 ea a obținut trei medalii de aur (individual compus, sărituri și birnă). Ceaslavska este înaltă de 1,60 m și cîntărește în jur de 55 kg.

VASILE CIUCĂ — Tulcea. Chiar cu amănuntele pe care le-ați dat, noi nu vă putem spune dacă sînteți sau nu rudă cu campionul european de box Constantin Ciucă. Credem că ar fi mai bine să-l întrebați pe el. I-l puteți scrie pe adresa clubului Steaua, Calea Plevnei nr. 114, București.

ELENA RĂDUICĂ — Suceava. Iată ordinea sosirii în finala cursei de 800 m fete, la J.O. din Mexic: 1) Madeline Manning (S.U.A.) — 2 : 00,9 r.o.; 2) Ileana Silai (România) — 2 : 02,5; 3) Maria Gommers (Olanda) — 2 : 02,6; 4) Sheila Taylor (M. Britanie) — 2 : 03,8; 5) Doris Brown (S.U.A.) — 2 : 03,9; 6) Patricia Lowe (M. Britanie) — 2 : 04,2.

IOAN RĂTIU — satul Alma, **VIORL BUJOREANU** — Măcin, **DANIEL MOT** — comuna Șiria și **VICTOR RADU COSTEANU** — Măcin. Încercați să vă procurați cărțile dorite, adresîndu-vă editurii C.N.E.F.S. (str. Vasile Conta nr. 16, București), care s-a îngrijit de apariția lor.

Cititorii care doresc să facă schimb de insigne, fanioane, fotografii sau mărci postale pe tema sportului se pot adresa revistei noastre, care va inaugura o rubrică specială în acest scop.

CEL MAI BUN SPORTIV ROMÂN AL ANULUI 1969

ANCHETA REVISTEI NOASTRE ÎNTREPRINSĂ PRINTRE ZIARIȘTII SPORTIVI

Publicația noastră nu putea face excepție de la bunul obicei instaurat în presa mondială, acela, ca ultimul număr al anului să cuprindă și o anchetă prin care să fie desemnat cel mai apreciat portar, înaintaș, fundaș (la fotbal, handbal etc.), arbitru sau sportiv, luat în general, al ultimelor douăsprezece luni.

Ancheta revistei noastre și-a propus desemnarea celui mai bun sportiv român al anului. Răspunsurile le-am primit din partea unor colegi din redacțiile mai multor organe centrale de presă, colegi care au avut amabilitatea să ne

indice, în ordinea preferințelor, primii cinci sportivi ai anului 1969.

Pentru stabilirea câștigătorului, cit și a clasamentului general al celor mai buni sportivi, am acordat favoriților un punctaj în ordinea locurilor ocupate (I — 5 pct.; II — 4 pct.; III — 3 pct. etc.). Acolo unde, pe primul loc, au fost indicați doi sportivi (cum a fost cazul, de pildă, cu Ilie Năstase și Ion Țiriac), punctele acordate ambilor sportivi au fost tot cinci, împărțite însă la doi, acordându-se deci fiecăruia cîte 2,5 pct.

Iată, acum, pe favoriții celor 35 de ziaristi soliciți să răspundă anchetei noastre.

Victor BĂNCIULESCU («Sportul»)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. I. PANTURU
4. GH. BERCEANU
5. C. CIUCĂ

Petre GAȚU («Fotbal»)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. I. ȚIRIAC
4. V. IRIMESCU
5. F. BALAȘ

Ilie NĂSTASE din nou victorios. De data aceasta pe podiumul revistei.

Dan DEȘLIU (scriitor)

1. I. ȚIRIAC — I. NĂSTASE
2. GH. BERCEANU
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. C. CUTOV
5. FL. DUMITRACHE

Radu URZICEANU («Fotbal»)

1. I. NĂSTASE
2. I. ȚIRIAC
3. R. NUNWEILLER
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. I. PATZAICHIN

Constantin FIRĂNESCU («Sportul»)

1. I. NĂSTASE — I. ȚIRIAC
2. GH. BERCEANU
3. C. CIUCĂ
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. I. PANTURU

Sever NORAN («Buletinul Olimpic»)

1. ILEANA DRÎMBĂ
2. A. DUMITRESCU
3. I. NĂSTASE
4. N. DOBRIN
5. V. VISCOPOLEANU

Aurel C. NEAGU («Fotbal»)

1. I. NĂSTASE
2. I. ȚIRIAC
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. N. DOBRIN
5. C. CUTOV

Stelian TRANDAFIRESCU («Fotbal»)

1. I. NĂSTASE
2. I. ȚIRIAC
3. N. DOBRIN
4. I. ALEXE
5. MARIA ALEXANDRU

Dan GĂRLEȘTEANU («Sportul»)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. GH. BERCEANU
4. I. PATZAICHIN
5. C. CIUCĂ

Valeriu MIRONESC («Scinteia»)

1. I. NĂSTASE
2. N. DOBRIN
3. FL. DUMITRACHE
4. C. CUTOV
5. V. VISCOPOLEANU

1. Victor BĂNCIULESCU, 2. Dan DEȘLIU, 3. Aurel NEAGU, 4. Petre GAȚU, 5. Radu URZICEANU, 6. Stelian TRANDAFIRESCU, 7. Constantin FIRĂNESCU, 8. Dan GĂRLEȘTEANU, 9. Sever NORAN, 10. Valeriu MIRONESC, 11. Romeo VILARA,

18. Gheorghe CIORANU, 19. CHIRILĂ, 24. Dimitrie CALL, 29. Cristian MANTU, 30. G.

Mircea COSTEA
(«Sport»)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. FL. DUMITRACHE
4. C. CIUCĂ
5. GH. BERCEANU

Cristian ȚOPESCU
(Televiziune)

1. I. NĂSTASE — I. ȚIRIAC
2. M. LUCESCU
3. GH. BERCEANU
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. C. CUTOV

Horia CRISTEA
(«Sport»)

1. GH. BERCEANU
2. S. POPESCU
3. I. NĂSTASE
4. I. ȚIRIAC
5. MARIANA GOTH

Paul OCHIALBI
(Agerpres)

1. I. NĂSTASE
2. C. CIUCĂ
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. N. DOBRIN
5. GH. BERCEANU

Eftimie IONESCU
(«Fotbal»)

1. I. ȚIRIAC
2. I. NĂSTASE
3. N. DOBRIN
4. C. CIUCĂ
5. GH. BERCEANU

Cristian MANTU
(«Satul socialist»)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. M. LUCESCU
4. MARIANA GOTH
5. FL. DUMITRACHE

Vasile CĂBULEA
(«Știința tineretului»)

1. I. ȚIRIAC — I. NĂSTASE
2. GH. BERCEANU
3. C. CUTOV
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. FL. DUMITRACHE

Ion MUREȘAN
(Radio)

1. I. NĂSTASE
2. ILEANA DRÎMBĂ
3. I. PATZAICHIN
4. I. PANTURU
5. N. DOBRIN

Gheorghe ȘTEFĂNESCU
(«Sport»)

1. I. NĂSTASE
2. N. DOBRIN
3. I. PANTURU
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. GH. BERCEANU

Ion BOCIOACĂ
(«România Liberă»)

1. I. NĂSTASE
2. FL. DUMITRACHE
3. GH. BERCEANU
4. A. VERNESCU
5. ILEANA DRÎMBĂ

Ioan CHIRILĂ
(«Sport»)

- 1-2. I. NĂSTASE
- 1-2. I. ȚIRIAC
3. R. NUNWEILLER
4. FL. DUMITRACHE
5. MARIA VICOL

Dan PĂTRAȘCU
(«Informația Bucureștiului»)

1. I. NĂSTASE
2. FL. DUMITRACHE
3. C. CIUCĂ
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. GH. BERCEANU

Petre HENT
(«Sport»)

1. I. NĂSTASE
2. C. CIUCĂ
3. GH. BERCEANU
4. ILEANA DRÎMBĂ
5. N. DOBRIN

Dimitrie CALLIMACHI
(«Sport»)

1. ILEANA DRÎMBĂ
2. N. DOBRIN
3. I. ALEXE
4. I. NĂSTASE
5. V. IRIMESCU

Petre CRISTEA
(«Steagul Roșu»)

1. I. ȚIRIAC — I. NĂSTASE
2. I. PATZAICHIN
3. N. RĂDUCANU
4. FL. DUMITRACHE
5. M. LUCESCU

Romeo VILARA
(«Sportul»)

1. NĂSTASE — I. ȚIRIAC
- S. POPESCU
- ECHIPA FLORETĂ FETE
- S. COVALIOV — I. PATZAICHIN
- C. CIUCĂ

Gheorghe CIORANU
(«Munca»)

1. I. NĂSTASE
2. I. ȚIRIAC
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. GH. BERCEANU
5. I. PANTURU

Constantin MACOVEI
(«Sportul»)

1. I. ȚIRIAC — I. NĂSTASE
2. GH. BERCEANU
3. C. CIUCĂ
4. FL. DUMITRACHE
5. I. PANTURU

C-tin DIAMANTOPOL
(«Informația Bucureștiului»)

1. I. NĂSTASE — I. ȚIRIAC
2. I. PANTURU
3. N. DOBRIN
4. C. CIUCĂ
5. ILEANA DRÎMBĂ

Valentin PĂUNESCU
(«Știința»)

1. I. ȚIRIAC
2. I. NĂSTASE
3. R. NUNWEILLER
4. FL. DUMITRACHE
5. C. CIUCĂ

Dumitru TĂNĂȘESCU
(Televiziune)

1. I. NĂSTASE
2. I. ȚIRIAC
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. C. CUTOV
5. R. NUNWEILLER

Paul ROMOȘAN
(«Sport»)

1. I. NĂSTASE
2. FL. DUMITRACHE
3. ILEANA DRÎMBĂ
4. GH. BERCEANU
5. A. VERNESCU

Ilie GOGA
(Agerpres)

1. I. NĂSTASE
2. GH. BERCEANU
3. DAN COE
4. C. CIUCĂ
5. ILEANA DRÎMBĂ

Ion GHITULESCU
(Radio)

1. I. NĂSTASE — I. ȚIRIAC
2. M. LUCESCU
3. GH. BERCEANU
4. I. PANTURU
5. ILEANA DRÎMBĂ

Alexandru CLENCIU
(caricaturist)

1. I. NĂSTASE
2. R. NUNWEILLER
3. FL. DUMITRACHE
4. C. CUTOV
5. OLGA ORBAN-SZABO

După cum se vede, câștigătorul detașat al anchetei noastre este tenismanul Ilie NĂSTASE — cel mai bun sportiv al anului 1969. Pentru noua sa victorie noi îl felicităm cu căldură, urîndu-i pentru anul 1970 succese și mai concludente care, eventual, să-i determine pe votanții celor mai buni sportivi mondiali ai anului, din presa mondială, să-i acorde și reprezentantului nostru un loc de frunte.

O felicităm, de asemenea, și pe Ileana DRÎMBĂ, a doua clasată în ancheta noastră, pe mereu tânărul Ion ȚIRIAC, pe Gheorghe BERCEANU, pe Florea DUMITRACHE, ca și pe toți ceilalți care au obținut voturi din partea celor solicitați să răspundă anchetei noastre. Tuturora le urăm la mulți ani și succese strălucite și pe mai departe.

Iată acum clasamentul întocmit de revista noastră:

1. ILIE NĂSTASE (tenis de cîmp) — 143 pct.; 2. Ileana Drîmbă (scrimă) — 70 pct.; 3. Ion Țiriac (tenis de cîmp) — 62 pct.; 4. Gheorghe Berceanu (lupte greco-romane) — 51 pct.; 5. Florea Dumitrache (fotbal) — 32 pct.; 6. — 7. Constantin Ciucă (box) și Nicolae Dobrin (fotbal) — 29 pct.; 8. Ion Panturu (bob) — 17 pct.; 9. — 10. Radu Nunweiller (fotbal) și Constantin Cutov (box) — 13 pct.; 11. Mircea Lucescu (fotbal) — 12 pct. Au mai obținut voturi Ion Alexe (box), Ivan Patzaichin (canoe), Aurel Dumitrescu (box), Simion Popescu (lupte greco-romane), Viorica Viscopoleanu (atletism), Mariana Goth (atletism), Valeriu Irimescu (rugbi), Aurel Vernescu (caiac), Dan Coe (fotbal), Necula Răducanu (fotbal), Fiti Bolas (halter), Maria Alexandru (tenis de masă), Serghei Covatov (canoe), Maria Vicol (scrimă), Olga Szabo (scrimă), echipa feminină de floretă.

EUROPENII

ȘI BĂTĂLIA LOR PENTRU UN LOC SUB SOARELE MEXICULUI

Așadar, Europa trimite 9 caravelle în Lumea nouă. Cu una mai puțin decât în rada Tameisei. Acest minus, care se datorează «formulei geografice», nu afectează, însă, prea mult capacitatea de reprezentare a Europei... (Să sperăm, totuși, că se va reveni la «vechea formulă», pentru că, o dată scopul propagandistic împlinit pentru 1970, nu văd ce anume ar putea perpetua atâtea și altele flagrante inechități: Salvadorul, de pildă, sau Marocul, învinșii Surinamului și... Senegalului în serie, vor fi în Mexic, în timp ce Portugalia sau Argentina, două dintre «capetele de afiș» ale lui World Cup 1966, vor avea doar beneficiul de a pregăti în liniște «ediția müncheneză».

Să privim acum cele două hărți ale Europei 1966 și 1970. Ele arată clar cât de aprigă a fost bătaia pentru un loc sub soarele Mexicului. Un uragan nimicitor pare să se fi abătut asupra fotbalului din extremul... Occident al Europei. Portugalia, Spania și Franța au părăsit arena. Portugalia — în favoarea României — după ce a parcurs în numai patru ani drumul de la grandoare la decădere; Spania — în favoarea Belgiei, după ce a fost hărțuită de echipa lui Van Himst mai aspru decât a fost hărțuit ducele de Alba în fața lui Egmont; și Franța, care n-a putut rezista cuplului scandinav Suedia-Norvegia, foarte bine sudat în fața «medaliei de bronz» de la Stockholm.

Cele două hărți reafirmă permanența trio-ului Anglia—R.F.G.—Italia, precum și pe aceea a echipei Uniunii Sovietice.

Ciudată — pentru a doua oară consecutiv — absența Iugoslaviei.

Balkanii au, în schimb, o solidă compensație: România și Bulgaria.

În sfârșit, marea senzație: absența Ungariei, după o participare neîntreruptă la edițiile Cupei Jules Rimet. (În 1930, Ungaria a forțat din proprie inițiativă; după cum se știe, în ediția de debut, calificările s-au făcut pe baza... invitațiilor).

Ce reprezintă, în fond, Europa în Mexic?

În primul rînd, îi prezintă pe trei dintre cei patru semifinaliști de la Londra: Anglia, R.F.G., U.R.S.S. În al doilea rînd — prezintă echipa Italiei, cîștigătoarea Cupei Europei.

Fotbalul finăr este reprezentat de Bulgaria și România. În sfârșit, Cehoslovacia constituie o foarte bună compensație pentru absența Ungariei. (Aș spune chiar că, în momentul de față, Cehoslovacia este un adversar mai puternic pentru oricare dintre corifeii «turneului mexican»; ca să nu mai vorbim și de calitatea «cărții de vizită»: Cehoslovacia este de două ori finalistă (1934 și 1962) a «Cupei mondiale».

Ce am putea desprinde din «arena calificărilor»?

În primul rînd — creșterea forței de joc a outsiderilor. Nu trebuie să ometem faptul că Danemarca (în grupa a II-a) sau Norvegia (în grupa a V-a) au decis, în fond, soarta liderului prin două performanțe excepționale: Danemarca a învins Ungaria cu 3—2, iar Norvegia a tăia aripile «cocoșului galic» (1—0 la... Strasbourg). Nu trebuie să uităm, de asemenea, că Grecia care a pornit în cursă cu șansa a patra, s-a bătut pentru locul întâi pînă pe ultimii metri ai Maratonului primei grupe. În sfârșit, să amintim că echipa lui Helmuth Schön a fost la un pas de «clacare» în Cipru, unde a înscris golul victorie abia în ultimele minute de joc. (Acest ultim rezultat ne obligă, de altfel, să facem legătura și cu un 0—0 la Tirana, cînd echipa R.F. a Germaniei a pierdut dreptul de a participa la turneul final a Campionatului Europei — ediția 1968).

Vorbem de inechități. Încă un exemplu... Pentru a ajunge în Mexic, Salvadorul a trebuit să treacă succesiv de Surinam, de Antilele olandeze și de... Haiti. În schimb, Finlanda, pentru a ajunge în turneul final, ar fi trebuit să se claseze înaintea Belgiei, Iugoslaviei și Spaniei. Clar, nu!

O altă formă de inechitate ar fi componenta grupelor, chiar și în sînul întrecerii europene. De pildă, în timp ce Austria, o țară bine cotate în fotbalul mondial, a avut în față două obstacole cum sînt echipele R.F. a Germaniei și Scoției grupele a III-a și a IV-a ne oferă două alese ale Fortunei. Este vorba de echipele Uniunii Sovietice și Italiei. Prima a avut concurența a două formații modeste: Irlanda de Nord și Turcia, iar a doua, pentru cîștigarea grupeii, a avut nevoie doar de o «remiză», la Berlin, cu echipa R.C. Germane.

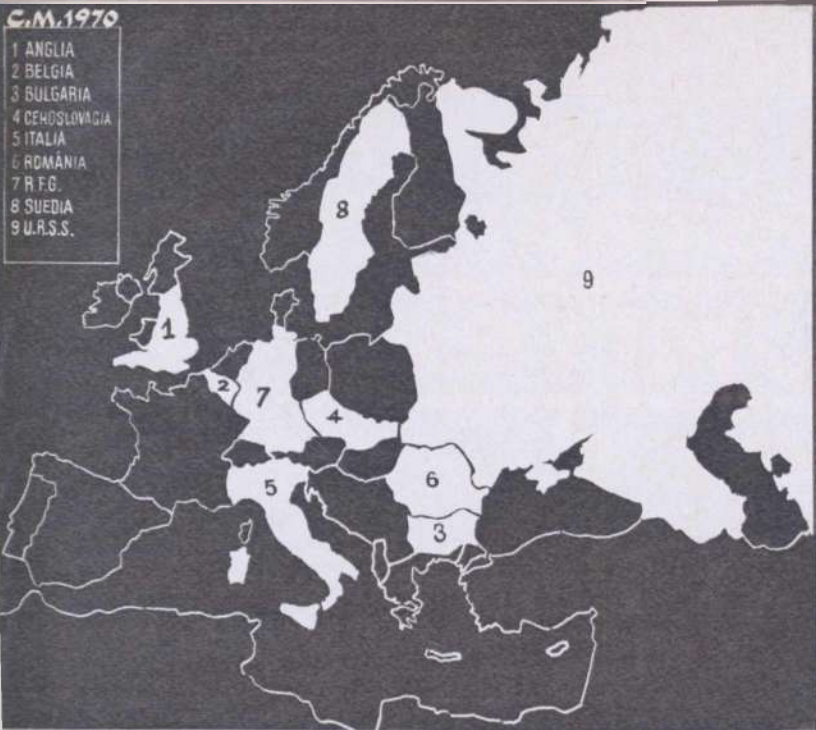

Cînd au trecut patru ani? Era în ziua de 5 ianuarie 1966. Delegatul Braziliei, dr. Luiz Murgel, aducea, la Londra, Cupa Jules Rimet, pentru a o încredința Angliei. În stînga: sir Stanley Rous.

Peste puțin timp ceremonia se va repeta pe itinerarul Londra—Ciudad de Mexico.

C.M. 1970

- 1 ANGLIA
- 2 BELGIA
- 3 BULGARIA
- 4 CEHOSLOVACIA
- 5 ITALIA
- 6 ROMANIA
- 7 R.F.G.
- 8 SUECIA
- 9 U.R.S.S.

VICTORIE! Dumitrache, Dembrowschi și Dinu jubilează după deschiderea scorului, în meciul cu Grecia. Curînd, însă, va veni replica lui Domazos (mascotă de Dumitrache). Și, totuși, nimic nu va putea împiedica de toți așteptata calificare a echipei noastre.

Să fie oare doar faptul că norocul îi ajută pe cei puternici?

*

Vorbeam despre aportul țării mici, care izbutesc să se impună prin ambiții mari. Aparent, Irlanda, Irlanda de Nord și Țara Galilor ar fi în aceeași situație. Și totuși, nu e așa...

E adevărat, britanicii au dăruit lumii football-ul, dar mi se pare anormal, totuși, ca insulele să prezinte de fiecare dată cinci echipe, blocînd locuri și șanse.

În acest fel nu e servit nici orgoliul britanic. Irlanda și Țara Galilor (impreună) au... totalizat un singur punct din 22 (!) posibile, cu un golaveraj general de 6:24. (Trebuie să admitem, deci, că

prestigiul fotbalului britanic nu e nici pe departe servit).

Dacă am deschis această discuție, e pentru că iubitorii de fotbal din Europa ar dori și ei o puternică echipă a Marii Britanii. Închipuiți-vă că la startul mexican s-ar fi aliniat o echipă britanică cu Bobby Charlton, Bobby Moore, Banks, Best, Dennis Law, Baxter, Johnstone și mulți alții! Oricum, onoarea fotbalului britanic și european ar fi fost mult mai bine apărată în așteptatul duel cu America de Sud, cunoscînd faptul că bătrînul continent n-a obținut niciodată un succes dincolo de Atlantic.

*

GERD MÜLLER, succesorul lui Uwe Seeler, va purta în Mexic speranțele fotbalistilor vest-germani care, în cazul unei victorii, vor deveni mari favoriți în lupta pentru cucerirea definitivă a «Zeitei de aur», la München.

Echipa țării noastre, calificîndu-se pentru Mexic, a obținut un succes fără precedent valoric în istoria fotbalului românesc. Să nu uităm că participarea noastră la edițiile 1930 și 1938 a avut loc fără «luptă prealabilă»; totodată, prezența noastră la «ediția italiană» (1934) a avut ca obstacole doar două meciuri (cu Elveția, la Berna, 2-2 și cu Iugoslavia la București, 2-1).

Fără a minimaliza cituși de puțin rezultatele echipei din anii 1933-34, care rămîne una din marile echipe ale soccerului nostru, trebuie să admitem că victoria României 1969 ÎN SINGURĂ GRUPĂ EUROPEANĂ CU DOUĂ ECHEPE PREZENTE ÎN ANGLIA depășește cu mult iluziile de ieri ale iubitorilor de fotbal din țara noastră.

*

Ce va fi în Mexic?

Deocamdată, adversarii se tatonează. A început marea circulație a «deschizătorilor de pîrtie» spre Mexic. Medicii, biochimistii și specialiștii de tot felul studiază, sondează și... raportează. (Din acest punct de vedere, e bine ca și noi să ne aliniem eforturilor tuturor echipelor pentru cucerirea altitudinii).

*

S-a spus în repetate rînduri ca «ediția mexicană» va fi o revanșă a Americii de Sud față de Europa. S-a avut în vedere așa-zisa nemulțumire a sud-americanilor față de unele decizii ale arbitrilor europeni.

Dorința de victorie e un lucru firesc, iar rivalitatea Europa—America de Sud e, în fond, motorul fotbalului în lume. De aici, însă, și pînă la a vedea în «ediția mexicană» doar setea de revanșă a sud-americanilor e o exagerare, mai ales că istoria a confirmat (prin exemplul Estudiantes) că deciziile arbitrilor europeni n-au fost eronate, ci dimpotrivă.

MAZZOLA, care a trăit acum patru ani «tragedia de la Sunderland» — 0-1 cu R.P.D. Coreeană — visează marea revanșă a «squadrei azzurra» la Ciudad de Mexico.

Credem că ediția mexicană va fi o ediție frumoasă. Ambele tabere au un «adușman» mai puternic decît ele insele. Este vorba de oxigenul rarefiat, care e capabil să «cosească» mai eficace decît Stiles, Morais sau... argentinienii. De pe urma existenței acestui «adușman» comun va cîștiga, poate, spectacolul. Spectacolul pentru toți. Și mai ales pentru iubitorii frumosului «de altă dată», care vor vedea și jocuri «ca pe timpuri», cînd plumbul din picioare va încetini mișcările și va crea iluzia fluentei.

Să nu anticipăm, însă. Cine știe ce ne mai rezervă noile investigații ale oamenilor de știință?

*

Fie ca «ediția mexicană» să însemne ieșirea din adolescență a tinerei și talentatei noastre echipe. Un singur lucru ar trebui să reținem: nimic nu se face doar cu urări de tipul lui fie. Iată de ce trebuie să începem de pe acum «campania mexicană» pe toate planurile și, fără nici o clipă de întîrziere, pe cel al MUNCII!

FOTOREPORTAJUL NOSTRU FOTBALISTIC DUMITRACHE

Apariția lui Dumitrache în fotbalul nostru a fost fulgerătoare. Cu numai patru ani înainte de Wembley, Dumitrache învăța bobinajul la T.U.G. și era un fel de inter-rătăcitor în echipa fabricii. Mai mult decât atât, cu numai șase luni înainte de cea superbă deschidere a scorului în meciul cu Elveția, la București, Dumitrache rămânea... repetent în fața olandezilor.

A fost suficient, însă, ca Florică Dumitrache să simtă pe coapsă otelul din mușchii lui Bobby Moore sau să «fure» o minge din picioarele celui alt Bobby (Charlton), pentru ca steaua lui să urce, învingând toate legile gravitației universale a fotbalului.

De-atunci, din noiembrie 1968 (e numai un an... de-atunci), Dumitrache a devenit unul din favoriții tribunei, «omul care aduce ploaie», după îndelungata secetă care a stîrnit ani de-a rîndul doar virtejuri de speranțe pierdute.

În aceste două pagini, Ioan CHIRILĂ, Paul ROMOȘAN și Ion MIHĂICĂ vă oferă câteva încercări de «transfocare», pentru a-l apropia pe Florea Dumitrache de privirile dumneavoastră.

ACOLO, ÎN PRIMA LINIE

Se spune că istoria fotbalului este istoria luptei dintre atac și apărare. Mai exact, istoria fotbalului este istoria întăririi apărării. Însoțită de replicile firești ale înaintașilor.

Dumitrache apare într-o perioadă de apărări superîn-tărite, într-o perioadă în care «virfurile» se împușcă, într-o perioadă în care — ca să fim corecți — el este singura baionetă autentică înțiptă în zălele apărărilor adverse.

Iată de ce, acolo, în prima linie, bătălia este mai aspră ca oriunde. Iată de ce, tribuna, care intuiește foarte bine vicisitudinile angajărilor deseori inegale dintre «baioneta la picior» a înaintașului și șenilele apărărilor adverse, știe să răsplătească victoriile — e drept, rare — ale constructorului (de altfel ori izolat) împotriva măștrilor încruntați ai demolărilor.

Aceste două fotografii ale noastre sînt sugestive pentru marele număr de calități pe care trebuie să le însumeze astăzi purtătorul tricoului 9. Atît sus, cît și jos, Dumitrache se decide să intre într-o zonă realmente minată. Cu atît mai mare e, însă, bucuria victoriei într-o astfel de luptă...

RAPID - DINAMO, VIA T.U.G.

Sora lui Florea, soția rughistului Jabin, este adevăratul biograf al «corsarului roșu». S-o ascultăm:

«După vreo patru ani de «șină», într-o bună zi, Florică s-a dus tocmai în Giulești. Asta era în 1959. (L-a dus în Giulești un prieten, Zăblovici, pe-atunci un portar foarte talentat...). Rapid l-a primit imediat pe Florică. Examinator a fost antrenorul Cristescu... Florică a stat un an și jumătate la piticii Rapidului. Era mic și prăpădit. Poate că de aceea n-a jucat nici un meci oficial în echipa Rapidului. A fost o singură dată rezervă, mi-aduc aminte ca astăzi, pe «Voința».

După un an și jumătate, în care timp Florică pierdea două ore pe zi cu drumul, «fiul risipitor» s-a întors acasă și a trecut la T.U.G. S-a temut Florea că n-o să-i dea Rapidul dezlegarea, dar i-a dat-o într-o clipită.

La T.U.G. a venit iar vremea «piticilor» — un an — și apoi, aceea a juniorilor. Florică juca mai

spre mijlocul terenului, și dădea pase mai bune decât cele pe care le dă astăzi. La 15 ani și jumătate juca la seniorii T.U.G.-ului. Dar asta i avea să dureze prea mult. Ochiul lui «Papalici Macri» a văzut imediat ceea ce alții apucă vadă într-un an sau niciodată. Și-așa ne-a pierdut băiatul de lângă casă. Într-o seară ne-a pomenit cu antrenorul Traian Ionescu acasă. Imi aduc aminte, tata era la masă și aștepta să aduc de mîncare... Nea Traian a intrat «ca filme», s-a așezat și nu s-a pierdut cu introducerea. A spus direct: «Nene Dumitrache, am vezi să-ți iau băiatul». Tata s-a uitat lung, dar și dat seama imediat că nu va putea rezista privirii omului din față. A pus o singură condiție: «Să ajutați la școală».

Și totul s-a împlinit. Florică a ajuns să fie al — mi-e și frică să-mi aduc aminte — cel mai bun fotbalist al anului 1968, iar peste o lună va hucalaureatul...»

Gînduri de soră...

AMINTIRI...

Spune mama: «Nu era copil rău Florică. Atâta doar că lua toți ciorapii din casă, și făcea mingi, ca să joace fotbal cu copiii, «la șină», că noi locuiam pe Giurgiului.»

Spune tata: «Eu, în schimb, mă supăram numai dacă îmi lipsea cite un smoc de lână, că sint plăpumar de meserie. Deseori mă băgam și eu la joc, înspre șină... Și tare îmi plăcea să-l văd pe Florică jucînd... Era un țipar atîtica, dar avea multă vlagă în el.»

Mama: Și prea era nervos...

Tatăl: Fie vorba între noi, mamă, decît unul care să stea unde-l pui, mai bine unul care să-l iei de unde nu-i...

Rep.: Ce ziceți de Florică, astăzi?

Mama: Mie îmi place cînd dă goluri...

Rep.: În ultimul timp...

Tatăl (sărînd ca ars): Pentru că îl toacă toți. Mi-a spus un prieten care a fost la Iași că pe la cornere schema tactică era cam așa: unul te calcă pe picior, ca nici să nu pleci... dacă ai scăpat, vine placajul la șolduri... dacă ai scăpat și cu șoldurile... ferește-ți gleznele... Zău, așa nu se mai poate...

Rep.: Ce facem, Florică?

Dumitrache: Las-că găsesc eu ac pentru toate cojoacele, cit or fi ele de mițoase...

TOTUL ARE O LIMITĂ...

Meciul cu Grecia s-a sfîrșit. România pleacă în Mexic! Nervii «omului cu baioneta» s-au rupt... Dumitrache plînge în brațele antrenorului Angelo Niculescu... Ceilalți coechipieri urmăresc aproape stînjeți scena. «Acesta e oare Dumitrache, cel care a zburat peste Tacchella? Acesta e Dumitrache, cel care a aruncat cu rigla cele două mingi în poarta lui Ikonomouopoulos, la Atena? Acesta e Dumitrache, cel care l-a «croșetat» de 10 ori pe Jackie Charlton? Acesta e Dumitrache, cel care l-a hipnotizat pe Banks, cînd a așezat mingea «la 11» pe Wembley?»

Da. Acesta este Dumitrache. Marele consum nervos al celor din avangardă se vede abia în situațiile limită. Deseori, firavul (încă) trup al lui Dumitrache a fost la un pas de a se prăbuși pe gazon. L-a susținut, însă, tocmai focul acestei arderi, a cărei intensitate o vedem, toată, în tăciunii fotografiei făcută în vestiar...

SQUADRA AZZURRA

Corespondență specială de la Cesare TRENTINI
„STADIO” — Bologna

WISEAZĂ FABULOASA NOAPTE ROMANĂ DIN IUNIE 1968

Gianni RIVERA — fotbalistul european Nr. 1 al anului.

După victoria «azzurrii»-lor asupra Țării Galilor și R.D. Germane, care a dus la calificarea pentru turneul final al «Cupei Jules Rimet» din Mexic, în Italia s-a pus imediat următoarea întrebare: este vorba de o glorie a naționalei italiene sau slăbiciunile adversarilor, pe care Fortuna i-a rezervat albaștrilor în «eliminatorii», i-au favorizat victoria în serie?

Răspunsul, adică adevărul, stă ca de obicei undeva la mijloc: simțim convingeri, ferm convingeri, că echipa Italiei a atins un nivel al jocului, al pregătirii tehnice individuale și colective demne de invidiat, dar nu poate fi negat nici faptul că adversarii pe care Italia i-a întâlnit în faza de calificare nu erau, desigur, printre cei mai buni.

Experiența îi face însă mai circumspecti ca oricând pe tehnicienii italieni. Decepțiile înregistrate într-un trecut nu prea îndepărtat (pentru a fi ușiți) i-au învățat un lucru: să nu-și facă iluzii în privința rezultatelor în partidele pe care «squadra azzurra» le are de susținut. Numai că, așa cum se întâmplă adesea, s-a exagerat cu prudența, Echipa Țării Galilor și R.D. Germane au fost prezentate ca adevărate sperietori, dar ele s-au arătat, de fapt, formații de loc periculoase. Dar poate că e mai bine așa: precauțiile — se obișnuiește să se spună aici — nu sînt niciodată exagerate și bine a făcut Valcareggi cînd și-a ținut elevii pe jar, pentru a evita o a doua... Coree. (n.r. Se știe că la ultima ediție a C.M. tînăra echipă a Coreei a eliminat Italia).

Odată trecut primul examen, rămîne acum de îndeplinit unul mai angajant și mai fascinant: cel de la Ciudad de Mexico. Un obiectiv către care își îndreaptă atenția azzurri și în special tifosi care n-au uitat cele două titluri mondiale, cîștigate la Roma, în 1934, în fața Cehoslovaciei și în 1938, la Paris, în fața Ungariei. Fiindcă trebuie să precizăm că orice rezultat care nu ar fi o victorie absolută și, deci, necîștigarea definitivă, de astă dată, a «Cupei Jules Rimet» ar produce o mare decepție în rîndul iubitorilor lui «calcio».

Acum, după obținerea calificării, întrebările tîrești pe care și le pune orice iubitor al sportului din Italia sînt acestea: cine va apăra la Ciudad de Mexico cu-

lorile italiene? Va rămîne tot Valcareggi la timona corăbiei «albastre» sau va fi înlocuit? Cea de a doua întrebare poate surprinde, mai ales după victoriile în lanț al echipei Italiei, însă este justificată întrucît, imediat după victoria asupra R.D. Germane, în coloanele cotidienele sportive a apărut uimitoarea știre a substituirii lui Valcareggi cu Rocco, actualul antrenor al lui Milan sau cel puțin alăturarea acestuia lui Valcareggi, pe post de «supervizor tehnic» al unsprezeceleui albastru. Deși dezmințită, mai apoi, știrea rămîne totuși actuală.

În privința formației, a celor care vor face deplasarea în Mexic, nu e ușor să faci pronosticuri dată fiind distanța în timp care ne separă de competiție și... neprevăzutul care intervine de regulă într-un campionat dur cum este cel italian. Totuși, nu credem că sîntem de parte de adevăr, dacă vom trece aici numele următorilor jucători — cei mai buni pe care-i poate prezenta Italia la ora actuală: **PORTARI:** Albertosi (Cagliari, născut în 1939, de 20 de ori internațional), Cudicini (Milan, 1935 —), Vieri (Internazionale—1939-4), Zoff (Napoli-1942-7); **FUNDASI LATERALI:** Anquilletti (Milan-1943-2), Burgnich (Inter-1939-31), Facchetti (Inter-1942-44), Longoni (Fiorentina-1942-), Poletti (Torino-1943-4), Roversi (Bologna-1947-); **APĂRĂTORI CENTRALI:** Morini (Juventus-1944-), Brizi (Fiorentina-1942-), Puia (Torino-1938-5), Rosato (Milan-1943-18), «LIBERO»: Ferrante (Fiorentina-1945 —), Salvatore (Juventus-1939-35); **MIJLOCAȘI OFENSIVI:** Bertini (Inter-1944-8), Cera (Cagliari-1941-1), Esposito (Fiorentina-1948-), Gregori (Bologna-1947-); **ATACANȚI:** Anastasi (Juventus-1948-7), Bui (Verona-1940-), Bulgarelli (Bologna-1940-29), Chiarugi (Fiorentina-1947-1), De Sisti (Fiorentina-1943-10), Domenghini (Cagliari-1939-20), Lodetti (Milan-1942-17), Juliano (Napoli-1943-14), Mazzola (Inter-1942-36), Merlo (Fiorentina-1948-1), Prati (Milan-1946-6), Riva (Cagliari-1944-14), Rivera (Milan-1943-36), Savoldi (Bologna-1947-).

Sînt supoziții bazate pe forma actuală a fotbalistilor pe calitățile lor indubitabile, pe experiența și mai ales pe clasa lor internațională indiscutabilă. Mai sînt circa cinci luni pînă la marea întrecere. În acest timp, desigur multe se mai pot schimba, poate chiar și antrenorul (Valcareggi), dar dintre cei amintiți se va forma unsprezecele italian chemat să îndeplinească o misiune grea în Mexic. Grea pentru că în Italia se așteaptă un rezultat senzațional. Mai e necesar să precizăm care?

ALBERTOSI

LODETTI

BERTINI

JULIANO

O excelentă deschidere a înaintaşului DARBOS care probează o tehnică înaltă.

La Tarbes RUGBIUL A PIERDUT

Corespondentă din Paris
de la
Robert BARRAN

Publicul de la Tarbes se aştepta la un spectacol. Din păcate, unii dintre rugbiştii francezi şi români păreau a fi veniţi, însă, doar să facă figuratie. Desigur, nu se putea cere din partea liniei de înaintaşi a gazdelor, fără coloană vertebrală, cîrpită în ultima oră, să-şi asigure dintr-o dată şi unitatea tehnică. Cu toate acestea, nivelul internaţional al jucătorilor ar fi cerut — chiar dacă ei nu s-ar fi regăsit pe plan colectiv — exprimarea unui oarecare talent. Ei bine, chiar dacă facem abstracţie de motivele obiective care au stat la baza acestei totale inexprimări, un singur cuvînt ne vine în minte: **decepţie**. Pentru că în definitiv, acest meci a fost o culpă împotriva spiritului rugbiului. A fost un amestec de fotbal şi de rugbi, în care fotbalul a prevalat asupra rugbiului. Şi încă un fotbal de proastă calitate, cu neizbutite lovituri de picior, dacă le acceptăm pe cele transformate de Dehez — pentru fran-

cezi — şi Irimescu — pentru români. De fapt, meciul s-a redus la un duel «Dehez-Irimescu». S-a şutat mult în tuşă, s-a refuzat jocul, gazdele căutînd să-întreacă pe români fără cel mai mic risc. Şi românii au fost înfrinţi (14—9). Cu toate acestea, meciul de la Tarbes, împotriva României, apare ca un meci pierdut pentru rugbiul francez. Se pune acum întrebarea, dacă cu această echipă, dacă cu un asemenea stil de joc, Franţa ar mai putea emite pretenţii în Turneul celor cinci naţiuni. Desigur, oameni există, trebuie însă clădită o echipă.

Să nu mai invocăm povestea cu cocoşul roşu, potrivit căreia cu românii este deosebit de greu de jucat, pentru că ei împiedică cursivitatea jocului. Să ne vedem de treabă. Dacă apărarea lor este la fel de strictă, ca altă dată, ne-a fost dat să vedem una din cele mai puţin bune formaţii româneşti din ultimii zece ani, cu mult mai puţin temperament, mai ales în ceea ce-i priveşte pe înaintaşi. O echipă întinerită, fără îndoială, în care doar Dinu, o copie fidelă a lui Gruarin, Tuţianu, un linia a doua cu un gabarit ideal, înflăcăratul înaintaş-aripe Ciobănel şi celebrul nr. 8, Demian, ne-au adus aminte de vigoşii combatanţi de altădată. O echipă care, contrar unor declaraţii promiţătoare, s-a menţinut într-un sistem de joc închis, ermetic, foarte puţin ofensiv. Şi acesta, cred, este cel mai mare păcat al acestei echipe româneşti, atît de talentată, dar care de fiecare dată îşi amină afirmarea.

Tînărul centru MAROT încearcă o pătrundere în forţă.

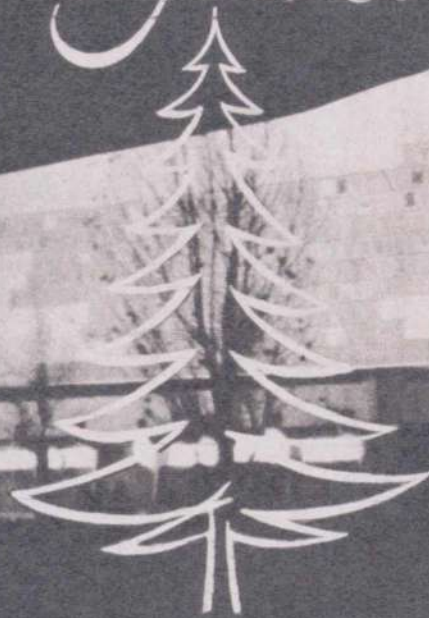
Nota redacţiei

Înfringerea usturătoare şi în faţa selecţionatei franceze la Brive (0—12), care se adaugă celeia de la Tarbes, vine să confirme adevărul că rezultatele unei echipe «de laborator» — fie ele chiar excelente — nu pot înlocui la infinit munca serioasă, de adîncime. Rugbiul nostru suferă de o boală cronică: toate eforturile (spectaculoase) sînt axate pe echipa naţională, care, e drept, atrage după sine unele avantaje (deplasări peste hotare). Federaţia română de rugbi ar trebui să înţeleagă, în cele din urmă, că nici eventualele succese nu au acoperire dacă în continuare se va trata cu atîta indiferenţă desfăşurarea campionatului diviziei A (mereu perturbat în continuitatea sa), dacă nu se va acorda atenţia cuvenită răspîndirii rugbiului în teritoriu şi se va manifesta acelaşi dezinteres faţă de nevoile echipelor din provincie şi, mai ales, faţă de cele ale juniorilor, a căror dezvoltare trebuie urmărită cu precădere. (D.C.)

La o margine, cu un cap peste ceilalţi, românul TUŢIANU (în alb) şi francezul BASTIAT

Magazin

Noua sală de sport «OLIMPIA» din Timișoara, văzută noaptea de fotoreporterul nostru Paul ROMOȘAN.

LA PIATRA NEAMȚ au avut loc festivitățile prilejuite de centenarul Liceului «Petru Rareș» și semicentenarul asociației sportive «Ceahlău». Cu acest prilej, tov. **VICTOR FIREA**, membru al Comitetului Executiv al C.N.E.F.S., a înmănat tov. **MIHAI MANCAȘ**, directorul liceului, Diploma și Insigna «Pentru merite deosebite în activitatea sportivă» și «Cupa jubiliară», oferită de C.N.E.F.S.

Foto: Pompei ȘIMON

«RUGBI». Așa și-a intitulat fotografia de mai jos colaboratorul nostru **F. DINU** din Cluj. Și ce s-ar mai putea spune, oare, în plus despre această teribilă încălecare aeriană, care are ca unic scop... capturarea balonului oval, această năstrușnică «farfurie zburătoare»?

sportul a doua pas

ION
LUCIAN

Interpretul a 1 000 de roluri — printre care Figaro, Hlestakov din «Revizorul», Tristan din «Cîinele grădinarului», Jean din «Rinocerul», Nae Girmea, Pavel din «Alarmă în munți» etc. — în teatru, film, la radio sau la televiziune, Ion Lucian mi s-a destăinuit cu plăcere despre rolul 1 001 pe care l-a interpretat și îndrăgît îndeosebi: acela de sportiv.

A debutat ca rugbist la «Sportul studențesc» (era prin 1937) și după vreo două-trei sezoane s-a lăsat păgubaș (un rol deosebit în abandonarea rugbiului l-a avut, se pare, «mingierea» primită de la o pereche de crampoane). După război, îl găsim legitimat la «V.S.C.» București, unde joacă baschet. A trecut (nu se putea altfel) și prin fotbal, fiind o impetuoasă extremă dreaptă, în perioada 1952-1954, a reprezentativei actorilor. Concomitent, a practicat atletismul, tenisul (are categoria a III-a de clasificare) și șahul, care reprezintă pentru dînsul un adevărat «violon d'Ingres». Tot în acea perioadă a fost și în comisia

centrală de volei și baschet și în comitetul de conducere al echipei de baschet «Progresul-Arla».

Ion Lucian este ferm convins că sportul este absolut necesar pentru un om modern, indiferent de profesie și că fiecare își poate... găsi sportul adecvat. Sportul nu reprezintă numai performanța, mai mult contează «activitatea fizică a suteilor de mii de cetățeni ai unei țări» — este de părere simpatiful și volubilul director al teatrului «Ion Creangă» din București, care nu a scăpat prilejul să-și mărturisască și «of»-ul personal: decepția față de eclipsa prelungită în care se află Ripensia din Timișoara, al căreisuporter este din... 1930.

În încheiere, pentru iubitorii scenei, citeva din rolurile în care îl vor admira pe eroul interviului de față: bunicul din «Poveste neterminată» de Alecu Popovici, Ismail din «Toate pinzele sus» de Radu Tudoran și Cristinoiu din «Opinia Publică» de Aurel Baranga.

Alexandru SIMOC

mini răvase sportive

Boxerilor noștri, campioni europeni
Doar ca medaliați
Voi ați fost... numărați.

Scrimerelor noastre fruntașe
Duelind — fără... mânășă
Ați lăsat multe pe... tușă

Unui luptător fruntaș
Rivalilor dumitale
Pe saltea nu le-a fost... moale.

Unui trăgător fruntaș
Pistolă ca el nici unul
Nu găsești să tragi cu... tunul.

Unor canotori fruntași

Proverbul vechi rămâne sfânt:
Lac să fie... medaliile sint.

Unui trăgător codaș

Poziția lui cea veche
E «culcat» pe o... ureche.

micromotive festive

Boxerul: A doua zi după Revelion nu mă
scol pînă la...10.

Unde petreci Revelionul? La Corabia... zise
canotorul.

Penaltul cheffiului, de Anul Nou: 11... litri.
Primiți cu capra? Da, răspuse... gimnastul.
De Revelion e bine să joci în... deplasare.
După Revelion pistolarul dormea... tun.
Pe Bucegi, alpinistii petrec Revelionul cu...
«Babele».

Mi-ai mâncat calul, zise șahistul. Și tu mie
porcul, răspuse gazda.

Rugbistul face-o... transformare în... gră-
mada de pahare.

Voleibalistul: petrecem prin rotație; cînd
noi la voi, cînd la voi, noi.

Unde petreceți Anul Nou? Călărețul — la
Călărași; Campionul — la Victoria; Faulto-
manul — la Rupea; Nișcă Scandal — la Urlați;

Poloistul — la Baia Mare; Gimnastul — la
Calul Bălan.

Titii GHEORGHIU — Vaslui

FĂRĂ ZĂPADĂ !

Cei mai tineri schiori din Republica Democrată Germană au început de mult pregătirea pentru cel de-al treilea Festival de iarnă al copiilor și tineretului, care va avea loc între 18—22 februarie. Încă de pe vremea cînd nu căzuse zăpada, copiii au avut la dispoziție o pistă de plastic pe care s-au antrenat din plin. Iată-i urcînd și coborînd pe «zăpada artificială», amenajată pentru ei în apropierea localității Karl Marx Stadt.

BORIS MAIOROV NU MAI JOACĂ!

Iată o veste care i-a făcut să răsufle ușurați pe mulți dintre portarii de hochei din Uniunea Sovietică și chiar din lume. Boris Maiorov (în fotografie), ani de-a rîndul căpitan al reprezentativei de hochei a U.R.S.S., a jucat la 10 noiembrie meciul de adio. El s-a retras din activitatea competițională, dar va continua să alunece pe pista de gheață, însă, de-acum înainte, ca antrenor la echipa în care a activat, Spartak Moscova.

CE SĂ FIE ?

Dispută mare în familia Codreanu: ce să fie MĂDĂLINA (la 1 ianuarie — 4 luni), cînd o fi să fie? «Voleibalistă la Rapid» își dă Teofil cu părerea. «Ba, gimnastă», susține Cătălina, originară din orașul Gheorghie Gheorghiu-Dej, unde se află azi una din cele mai puternice baze ale gimnasticii noastre.

Ce să fie?
Aveți... puținică răbdare. Va hotări Mădălina...

8 G RESELI ... de Octavian COVACI

CAII AU CURAJ ?

Puteți afla răspunsul la această întrebare privind fotografia de mai jos. Cu prilejul unui concurs internațional de călărie, desfășurat la Bruxelles, a avut loc și această probă de... curaj. Nobilele patrupeze au fost puse în situația să spargă în galop panourile de hirtie. Dar că obstacolele erau de hirtie o știau numai călăreții...

„expo‘ SPORT ’69

Concursul nostru foto 1969 nu a cuprins totuși, toate fotografiile frumoase ale anului. Fotoreporterii au mai păstrat ...rezerve și pentru acest final de an. Vă prezentăm câteva dintre ele.

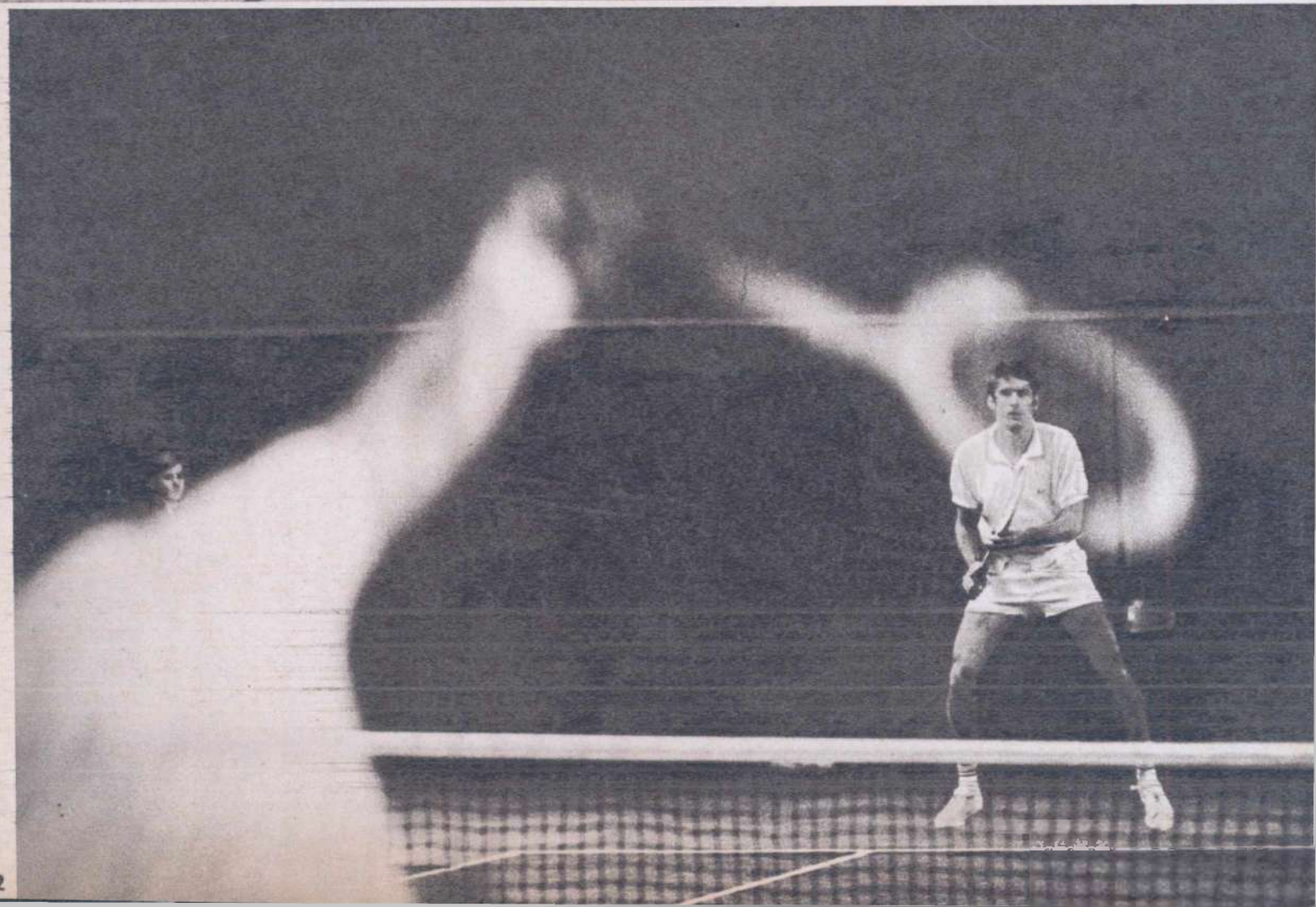
Ion MIHĂICĂ a prezentat o «**CALIGRAFIE DE IARNĂ**», care îi poate inspira pe toți cei aflați acum în vacanță.

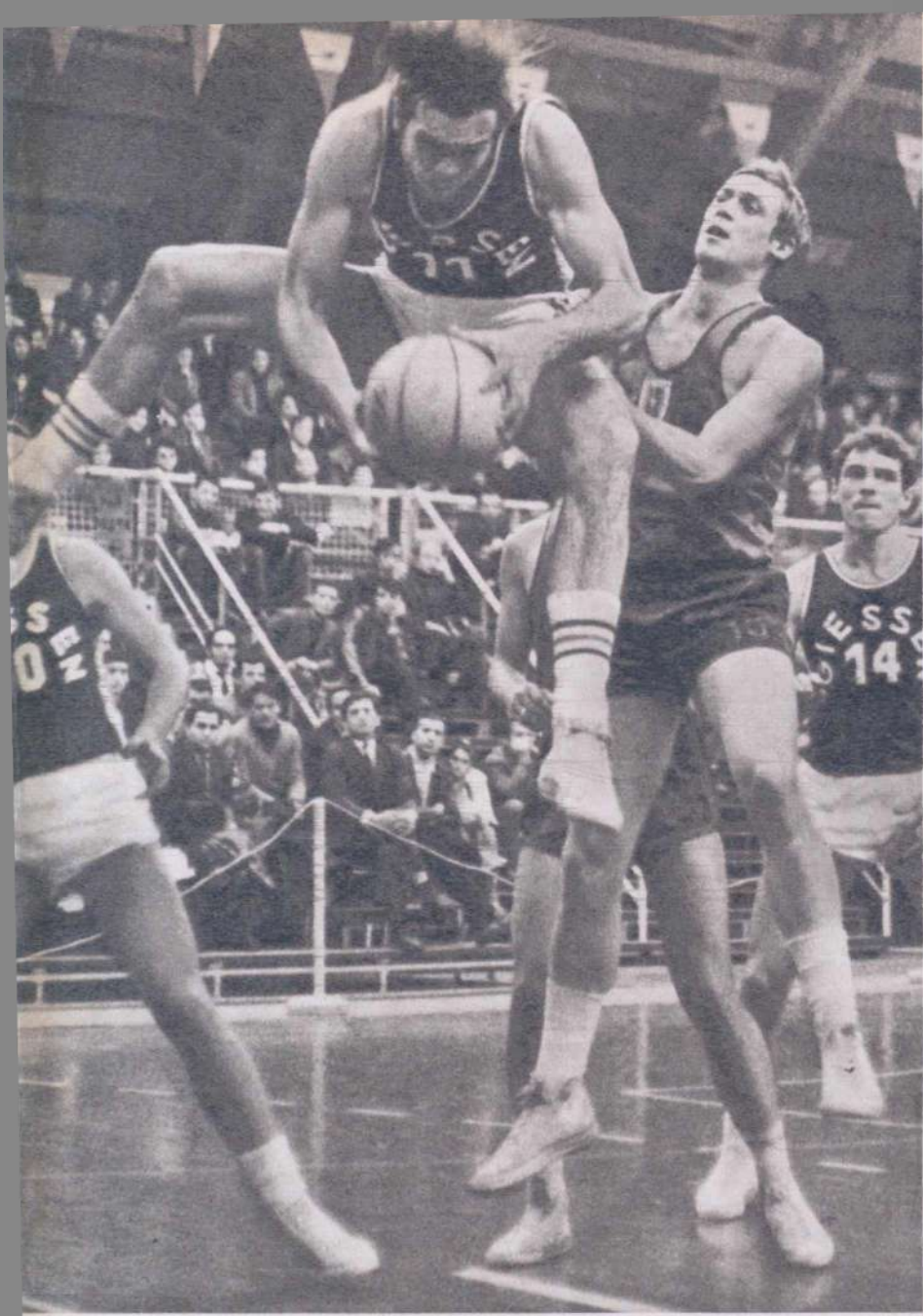
Björn GULLANDER (Suedia), uimit de jocul tenismanilor noștri în «Cupa Davis», ne trimis din Stockholm această imagine cu explicația «**SERVEȘTE TIRIAC**».

Aurel NEAGU a... găsit un «**BARON MÜNHAUSEN**» pe terenul de baschet.

Iată și o «**SIMFONIE A RECORDURILOR**» pe un disc al Liei Manoliu, realizată de **Pau ROMOȘAN**.

Și, în sfârșit, **Ștefan CIOTLOȘ** ne-a amintit de dificultățile întrecerilor de motocros cu această fotografie, pe care a intitulat-o «**ÎN GENUNCHI MĂ ÎNTORC LA TINE**».

PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNIȚIVĂ!

SPORT
Lei 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 24 (263)
DECEMBRIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLIMACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre MENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MINAICA, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-61-13 și 11-16-65. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în țările străine prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Școlii»

43 806

ALBUM C.M.MEXIC'70

SPORT

ITALIA

În picioare: SALVADORE, PUIA, FACCHETTI, ZOFF, RIVA. Jos: CHIA-RUGI, MAZZOLA, DE SISTI, CERA, DOMENGHINI, BURGNICH (Formația care a învins R.D. Germană cu 3—0).